

VZKAZY Z ADMINISTRACE SEKCE MH

Zajíček: "Celá mladá generace jsou dubilové. A členové Sekce MH jsou srovna takoví krejčí. Já je potřebuju, aby mi tvořili kškoladnu, abych si mohl dělat co já chci. Přispěvky do ČI jsou všechno kraviny. ČI vydávám jen proto, abych členům Sekce MH sebral huby..."
/Čet monologa vedoucího Sekce MH I. Zajíčka z 25.9.1985, jak byl přímým účastníkem reprodukovaní autorovi těchto nevydaných ČI a jak jsem jej následně zaslechl/.

Tyto členské informace v květnu 1984 nevyšly, protože I. Zajíček nebyl během 6 týdnů schopen na toto místo nastoupit ani řádek o činnosti Sekce. Předchozí, srovna tak nepřivítaný k tisku, pří "stránil". /Období původně označované jako umělecká sekce byla následně zrušena/.

Našli jsme se /na vedoucí Marku, který je, mimo podepsaných příspěvků, autorem, opisováním, korekturami i lepičkou vašeho ostatního/ tyto ČI, které měly být označeny 2-4/84, vydát touto formou, jako "namatelenější" příspěvek k polemice, jednostranně rozpoutané Zajíčkem.
/Praha, 27. září 1985/

STOUIE And The BANANAS pilně pracují na novém albu a plánují turné po Evropě, Británii a USA. Disco-fandý zatím potěší singlem "Swimming Horus/Let's GO".

The CURE natočili nové album a po dvou letech se opět vydali na cesty. Na britských koncertech jich doplní Robert Smith a Laurence Fishburne bubeník Andy Anderson, basák Phil Thornalley a klavírista Paul Thompson.

ZEE - to jsou Rick Wright /ex-Pink Floyd/ a zpěvák Dave Harris /ex-Fashion/. Tajně spolu natočili album, samozřejmě u firmy Harvest, a světu to oznámili singlem "Confusion". Zmatek. Prý to není jen příležitostná spolupráce, na konec roku je plánováno druhé album a na rok příští dokonce koncertní turné.

RE-FLEX sjednali USA jako předkapela skupiny Police a kuji řezalo dokud jsou znaví: u firmy EMI hned vydali debutové album "The Politics Of Dancing", Politika tance.

Také Dave GILMOUR /Pink Floyd/ vydal své, již druhé sólové album "About Face". O tváři. Asi se mu stýskalo po živém hraní, protože již jezdí po Británii /a má záměr do USA/ a novou kapelou /Mick Ralph, ex-Bad Company-kt, Chris Slade, ex-Manfred Mann-ka, Mickey Foot, ex-Van Morrison-ka, kanadán Gregg Dechart-key, Jodi Lin-acott, ex-Kokomo-pero, Maff Ravenscroft-reads/.

NIK KERSHAW si na své album "Human Racing", lidské závody, nahrál všechny nástroje sám, ale 10 rukou přece jen nestačí a tak na turné přivázel dalších čtyři hudebníky. Singl "Wouldn't It Be Good" se mesitím vyšplhal mezi nejlepší pět nahrávek Británie.

Drahý Davide, dnes jsem dostal tvou desku. Vím, že jsem řekl, že to je dobrý nápad zveřejnit své emoce tím, že z nich uděláš písničky, ale tahle deska je přece jen spíše směšná. Řekněme si to na rovinu - ty nejíš ani Byron ani Keats, a všechno se snažíš nemusi rýmovet? Vím, že se svou skupinou jsi byl velice populární, ale myslíš, že to byl dobrý nápad, dát to všechno na desku? Přijít se se svou třeba porad. Je to příliš intenzivní a vždycky, když to má žena poslouchá, musím dbát na to, aby byly všechny nože uklizeny. Zvláště ta poslední věc, víš, že o tom, jak někdo sestárne, ale nasmoudí. Jsem rád, že na to přišel sám, ale nemusiš to přece hned rostrubovat! Obrázky na obalu jsem hezké. Sice jsi nám trochu zestárnul, ale to se stává. Žena říká že vypadáš jako Keith Allen, no, mohls taky být nějaký vulp, aby ses víc usmíval. A proběhla předtím říkal o texty Patovi Townshendovi? On se snažil jen aby se mu to všechno rýmovalo. No, tak už dost. Vsmuž se, počtu ti pár koláčů. Měj se krásně a ber ty tabletky. Dave Henderson
/Takhle vypadá román LP Davida Gilmoura "About Face", jak ji otiskl časopis Sounds 17.března 1984/

Ian DUNRY natočil po týdnu zkoušení nové album "4000 Weeks Holiday" a po více jak dvouleté pauze vyrazil s novou skupinou Music Students na turné.

Pad GADGET natočil v Berlíně album "Gag" a pilně propaguje svou tvorbu žebříčkové neposedným singlem "Collapsing New People".

George KRANTZ si při bubnování začal propšpovovat zvanilky. Ušel se Chris Franke /Tangerine Dream/, nabídl studio a výsledkem nápadu a pilného ovičení je deska "Din Daa Dan" a hit mezi singly v New Yorku.

Bubeník Steve JANSEN a varhaník Richard BARBIERI /oba ex-Japan/ připravují album, kterým chtějí posluchače překvapit a tím i donutit k soustředěnému poslechu. A protože na květen bylo ohlášeno také album dalšího jejich spoluhráče, Davida Sylviana, rádi si počkáme na nové ovoce ze stromu zn. Japan.

Heavy metalovec Michael SCHENKER dostal na turné v Japonsku do hlavy zlatým spalovačem. S třínou ránou byl převezen do nemocnice. Tam asi přemýšlel, proč Japonci berou termín "heavy metal" - těžký kov, doslova.

Paul McCartney rozvířil poklidné vody okolo své hitové produkce. PPI natečení video singlu v idyllickém venkovském prostředí koní, ovci a zelená, prohlásil, že "indické konopí je mnohem méně škodlivé než rum, nikotin a whisky a přesto je, než rozdíl od nich, stále zakázáno". Britský tisk okamžitě nareagoval a obvinil ho z "nezodpovědnosti".

"Proč si členové koupí videokazetu? Poslouží mu jako připomínka vystoupení oblíbeného zpěváka či skupiny? Je atraktivní sbírat hity plus vizuální doprovod navíc? Nebo video dodává usmělci, kterého už známe a hudební stránky, další dimenzi?" Faktu se sám sebe táci recenzent Melody Makeru Adam Sweeting nad lednou kolekcí videopřehledů. Ani po zhlédnutí hodinových programů skupin Siouxi And The Bananass /Nocturnal/ a Spandau Ballet Over Britain, a kolekci promo-singlů Bauhaus, Billy Idol, si nedokázal odpovědět.

Desky už netáhnou. Majitelé obchodů se zlevněnými alby a druhé ruky si stěžují: "Mladí teď utrácí spíše za video nebo počítačové hry. Jediné obchody dělají a čistí. Nemůžeme prodat např. Gary Numan nebo Blondie." Relativně lépe jsou na tom obchody, kde je možno desky a kazety vyměňovat, ale ty se udržují nad vodou jen díky onorní reklamě v tisku...lamentují britské časopisy.

S velkým úspěchem projel západním Německem italský muzikant a písničkář Angelo BRANDUARDI. Tak jako v Anglii je tvorba některých skupin jako např. Jethro Tull nebo Fairport Convention do značné míry "mixovaná" a renesanční tradicí, také v Itálii je spousta podobně zaměřených hudebníků, mezi nimiž Branduardi patří k těm nejlepším. Možná jste si jeho kudrnaté hlavy a pierotovské postavičky všimli v některém z přenosů italské televize.

New Yorku vládnou nová hudební vlna, nový směr, "největší od dob twistu", New York je už několik let plný rytmy a "tlachání" a krkolomného tance. Společnost Sugarhill, pojmenovaná podle čtvrti v severním Harlemu, kde okolo přenosných magnetofonů tančí celé ulice, chrlí jeden hit za druhým. RAP, to bylo před několika lety sólo pro deej-joyce, který roztácel dvě desky současně a nepřetržitě křičel, zpíval a povídal do tepajícího rytmu automatického bubeníka. Dnes je, zvláště studiová forma rapu, neboli ELEKTRO - PUNK, považován odborníky i publikem za největší hudební událost poslední doby. Rock, zvláště jeho disco forma, uhleznutá do libových aranžů, dostal účinnou injekci. Elektroterapie zabrala, a adekvátní elektro-funk je záležitostí nanejvýš profesionální /desky se natáčejí na nástrojích zvaných polysequency, Multimoogy a samulátory/, ulice Harlemu jsou stále plné pouličních kapek.

Malá firma Streetsounds byla jedna z prvních, která pomohla tuto hudbu apopularizovat na "konzervativních" britských ostrovech. Kromě několika "kšeftmanů", kteří okamžitě zavázali /Hammock/, se objevila celá řada nových jmen. V New Yorku to byli téměř současně Afrika Bambaataa /hitem "Planet Rock" a Grandmaster Flash /"Message"/. Jejich desky byly první, které prorazily a začaly se prodávat v obrovských kvantech. Afrika Bambaataa říká: "Ten dokonalý rytmus /perfect beat/ o kterém zpívám, není jen v pianě. Je ve všem - v sexu, v politice, ve víře, v životě každý národ potřebuje dokonalý rytmus. Jenže lidé dneska moc nepotřebují a sluší stále o té bombě. Asi ještě nenašli svůj dokonalý rytmus, jsou to horké a zbrklé hlavy, a tak svět k té bombě přivedou." B-Boys jsou ve slangu lidí, kteří se baví celodenním tančením a správným malováním po zdech, kluci co nosí džíny značky Lee, čepice a kalhoty a provozují hip-hop tanece i filosofii. B-Boys je ale také parta bývalých disc-jockeyů, kteří svým nahrávkami určují směr dalšího vývoje. Vincent Davies /jeden ze tří zpěváků a navíc majitel gramofonové společnosti/ tvrdí: "Hip-hop hudba je čerstvá, nezkášená, progresivní. Každý dělá, co chce a co cítí. Je to hudba, která nemá hranice".

Duo "Whodini" časy zpívá Jellia prohlašuje: "Street funk frčí New Yorkem. Můžete ho akceptovat, můžete ho odmítnout, ale nemůžete ho přehlédnout a podceňovat." Jeho partner Ecstasy dodává: "V Evropě chce každý mít video. Tady každý touží mít dvě gramy a mixpult. Doma oviš, otáčení desek a pak hura do ulice, soutěžit a hrát."

V Evropě jsou zatím známé tituly firmy Streetsounds /"Crucial Electro", "Electro 2" a "Electro 3"/, výběr firmy Sugarhill "Rapped Uplight", "Whodini" firmy Jive LP a desky Afrika Bambaataa "Planet Rock" a "Looking For A Perfect Beat". Hlasi se ale další jména, např. Two Sisters, Xena, Hasin, Divine Sounds, Newcleus, Colour Box, Rocker's Revenge aj.

Rap /anglický tlachání, slangové "neovladatelné mluvení pod drogou"/ začal coby reakce mladých černochů proti disco hudbě. Disc-jockeyové i tanečníci si začali říkat "bratře", poselství /"Message"/ Grandmaster Flasha i touha po "dokonalém rytmu" spoliťovalo celé ulice. Někteří teoretikové dokonce tvrdí: "Pohle hnutí, i když vypadá jen jako pouhá dovádění a tančení, sjednotilo mládež jako nikdy předtím."

Já /Simon Townsend/ na bráčku /Pete Townsend/, ten na producenta a známé v Polydoru a výsledkem je singl "I'm The Answer"/Já jsem odpověď/.

RED se jmenuje nová skupina, která vydala stejnojmenné album u Jigaw Records. Prý hrají tzv. "chytrý rock" ve stylu Jeff Becka, Mike Oldfielda, Brand X a King Crimson.

ALTA MONT je jméno kapely, která zanílá zájemům na dobírku svou elektronickou a progresivní hudbu na kazetách. Stačí poslat líbru padesát na adresu China 4 Tapes, B2 Couper Road, Boxmoor, Hemel Hempstead, Herts HP1 1PF, Great Britain.

Skupina KING CRIMSON je dnes podivný jev, píše recenzent Tibet v časopise Sounds /24.3./, tak trochu jako starý učitel, který jednou ze čas pronese nějakou přednášku, aby se na něj nezapomnělo. Na rozdíl od Yea, jejich snahy být "dnešní" jsou smášené, King Crimson dokáže produkovat moderní zvuk a to, čemu se říká progresivní hudba. První strana desky je méně úspěšná: Adrian Belew je dobrý kytarista, ale zpěv mu prostě nejde. Navíc jeho styl prostě nepasuje k tomu, co je na albu evidentní. Další tři pianičky i strany jsou tohož rázu, a deska teprve začíná tam, kde apův končí. Nemohu ji doporučit každému; ale těm, kteří mají rádi komplexní zvuk kytary hrané kosmickou ryčností, určitě přinese uspokojení... Titul: "Three Of A Perfect Pear" /Tři z dokonalého páru/.

Oo se hrálo v USA v roce 1985? Kritik Samuel Davis se pokusil shrnout hlavní vývojové trendy do deseti bodů:

1. MTV /Music Television/ je na draku. Celodenní a celonoční hudební třetění převážně násilných a se každou cenou se prodávajících video snímků v supermoderním balení je rasistické a nebezpečné. Kromě výjimek /M.Jackson, reggae a Exki Grant/ se vůbec nevysílá černá hudba, která vždy stála u základů každého hudebního hnutí v USA.
2. Heavy Metal vládnou. Každý, kdo má děti, už jistě zjišťuje, že se jeho ratolesti neobejdou bez skupin jako Def Leppard, Quiet Riot, AC/DC, Van Halen aj. Hluk je to znárodné, ale podle statistik je to ta nejpopulárnější hudba.
3. Třetí svět na vzestupu. Japonské reggae má stále silnou pozici, ale stále více na americký trh pronikají skupiny z Afriky, např. King Bunny Adé, Fela Kuti, Franco a Rochereau i z Brazílie.
4. Jazza už natáhne. Velcí modernisté jako byli Monk, Coltrane či Mingus zemřeli a ti, co sárali, neříkají nic nového /Davis, Rollins/. Pouze několik mladíků naskočilo do rytmiku, např. Wynton Marsalis nebo M.G.Jackson, ale fanoušci už nestačí podporovat své oblíbence a firmy na jazz kadeřou. Jedinou výjimkou je Gramavision z New Yorku, která stále vydává dobrou improvizující muziku.
5. Desky už natáhnu. Z celkového prodeje v USA bylo 52% kazet a 48% albiček. Dnes už jsou ty nejlepší a nejexperimentálnější věci k dostání opláse na kazetách.
6. Klid a akustické zvuky jsou na cestě. Stejně jako firma ECM v Evropě, Windham Hill v Kalifornii a ji podobné společnosti po celých státech produkují klidnou a příjemnou hudbu, která stojí za poslech. George Winston, Alex DeGross, Liz Story, Oregon, Holly Near a jiní vsm rozhodně nezklamou.
7. Poka se pomaloučku vrací. Sylvia Wood, Golden Bough, Blankens, Andy Statman Klezmer Orchestra - to jsou jména těch, kteří produkují opravdu dobrou a novou folk.
8. Předtím protestní zpěváci rok 2000? Právě teď, když jsou nejvíce zapotřebí, zmizeli. Nejsou ani v 200. Kde ukrývali sebe a své protestní písně?
9. Budoucnost patří Caslu. Nebo Yumase. Nebo jiné firmě. Reddavo jsem si koupil Casio PT-30, ve kterém je zabudovaný bubeník i basa a který zní fantasticky, ale po třech dnech zmizel v pokoji má čtyřletá dcera a od té doby se odtatnost ozývá překvapivě dobrá muzika.
10. Hrády budoucnosti se rodí doma. V pokoji. Natáčení je díky čtyřtětovým přenosným kazetkám snadné a kvalitní, tak hura, dejte se do toho.

"Je KORO japonskou odpovědí na Burundské bubeníky?" Tuhle otázku si položil recenzent koncertu spolu se stovekní diváků v londýnském Shaw Theatre. Matematicky přesně, fyzicky až násilně, precizně monochromatické bubnování skupiny tradičních bubeníků z ostrova Bado příjemně šokovalo zvyklé publikum.

"Made in France" se jmenuje deska, která americkým posluchačům představuje nejlepší francouzské kapely nové vlny: Chagrin d'Amour, Bernard Lavilliers, Kes Product, Charlier Couture.

Fandové heavy metalu, zapíšte si nová jména na kovové zbarveném obzoru: Dokken, Girlschool, Zebra, Ratt, Taunai, Metallica, Anthrax, Exodus, Merciful Fate, Talas, Tokyo Blade, Helstar, TNT, Accept, Queensrÿche, Bullet, Kix, Fastway, Sound Barrier, Wrathchild, W.A.S.P. Dočíst se o nich můžete v časopisech Kerrang!, World Metal Report, Metal Forces, Hit Parade aj.

Japonská firma Merzbow vydává a rozesílá kazetovou sadilku země "vycházejícího rocku". Černými koňmi jejího katalogu jsou např. skupiny Jataha Hačiman /zvuková koláž/ a Aerovivenda /minimalistické konstrukce/.

Firma SONY hodlá v nejbližší době představit světu své řešení problému rychlého přepisu videokazet. Její přístroj dokáže přepokopovat až 10 kazet najednou na deset kopí rychlostí 70il.

Jako víno se jeví staří a dobří SLADE. Ještě neodsané sláva jejich vánoční slavnostní balady "My Oh My" a prajednoduchou melodii v rozložených pianových akordech a už pořádají jiné a nová přímocharym bigbitem "Run, Run Away", Zdrnni.

Stará garda se drží výborně. Roger CHAPMAN, zpěvák nad zpěváků /přijede prý na bratislavskou lyru/, kdysi u Family, ujal na volné noze, se tváří také jakoby teprve začínal. S prořídilými vlasy a postavou již ne jako grountek, zato obklopen mladíckými muzikanty a náletitě nekompromisní představení o rockové zvuku, odevadává stále maximem. Potvrzením tohoto tvrzení může být třeba jeho poslední snímek "How How How".

DOA je jasně kanadské punkové kapely, která už tři roky pilně čerá éter v Kanadě a USA, ale do Mekky punku, Londýna, přijdou až letos. Josy "Bhithread" Keighley /gt.voc/, Dave Gregg /gt.voc/, Brian Goble /bss.voc/ a Gregg James /da/ vydali u firmy Alternative Tentacles zkomponované album "Blooded but Unbowed" a chystají se na turné pod heslem "akce je hlasitější než slovo!"

Legenda tvrdí, že "Bohemian Rhapsody" skupiny Queen byla první video promosnímek. Londýnské kino Olympus Centre uvedlo tříhodinový film "Historical Look At Pop Video". Fanoušci uvidí např. Beatle Smith z roku 1929, pianický Holies a Beatles, Micka Jaggera, zakázané video Police /pro záběry kluka házejícího kameny na policejní vůz/ a mnohé další.

HAWK WIND se počátkem roku opět vydali na cesty. Propagační maxi singl "The Earth Ritual Preview" oznamuje světu, že s kapelou opět hraje Lemmy /bass.voc/. Firma EMI hodlá vydat v nejbližší době první album skupiny z roku 1970.

Patrick MORAZ a Bill Bruford se sešli, natočili album a nazvali je stručně a výstižně "Music For Piano And Drums". Hudba pro piano a bicí. Ve spolupráci s Polydorem je vydá firma Editions EG, která plánuje i společné turné obou instrumentalistů.

BOFF VERDICT, kapela vedená /a založená/ Belgičanem Wis Mertenssem, natočila své třetí LP "Struggle For Pleasure". Mertenss nedávno vydal knihu "American Repetitive Music", která obsahuje mj. práce skladatelů jako John Cage, Phil Glass, Steve Reich.

Laurie ANDERSON je žena, o které se mluví, píše a její poslední LP "Mr. Heartbreak" se poslouchá. Narodila se /1947/ a vyrůstala v Chicagu, jako druhá z osmi dětí. "Vzpomínám na rodinu jako na vyprávěče příběhů; všichni jsme byli fascinováni jazykem. Měli jsme dokonce vlastní jazyk, ve kterém jsme zpívali i písničky. Já jsem vždycky chtěla být knihovnicí, dokud jsem si neuvědomila, že knihovnicí už mají své nejlepší látky za sebou - jsou jako doktor, etfetič uvolněné knihy."

Laurie se začala učit hrát na housle a již v 16ti letech vystupovala s univerzitním symfonickým orchestrem. Studovala dva roky v Oksfordu a tři v New Yorku, kde absolvovala fakultu dějin umění. V roce 1970 poprvé vystavovala svoje sochy a objekty z papíru /např. křebice, ve kterých byly instalovány mgi přehrávače/ na Škole vizuálních umění. V letech 1970-1973 pokračovala ve studiích ochrnutí, ale zároveň učila dějiny umění na univerzitě. Kvůli zdravotním obtížím pak začala psát výtvorné recenze do takových časopisů jako např. Art In America, Art News a Artforum. "Brala jsem to opravdu vážně, zajímala jsem se nejen o to, jak vypadá umělcův dům a co má v lednici".

V tom období Laurie vytvořila, instalovala a předváděla celou sérii performance. I když se projekty a akce jako např. O-Rango, Story Pillow, Rustle Book, Juice-Box, Stereo Decay aj. nestaly celostátně známými, Laurie se v New Yorku stala uznávanou avantgardní umělkyní.

V roce 1975 vymyslela nový nástroj: housle a namontovanou přehrávači mgi hlasy, na které se hraje současně s přednatočenými páskami místo koncových žin. "Nahrála jsem např. slogan Etika je Estetika hudobnosti, a jak jsem tak jezdila směrem, bylo slyšet třeba budou... budou... budou...ností."

Pokud nevystupovala, Laurie stále cestovala. "Pořád jsem jezdila sem a tam, zásadně bez peněz." Strávila nějaký čas v indiánském kmeni v Mexiku, dostala se "le-taillo-stopem" až na magnetický nevěrný pól /"piloci mě mladýky někde vysadili a řekl že si počkám, že za týden přiletí jejich kolega a ten má vzít mě dál"/, strávila jistou dobu i v novém klášteře.

V Bolocennové galerii v New Yorku, se kterou úzce spolupracovala, předvedla v roce 1979 první část akce "Američané v pohybu" pro hlasy, housle, saxofon, perkusi a elektroniku. Projekt se posléze rozrostl do čtyřdlné série Spojené Státy I-IV, v jejichž částech /doprava, politika, peníze, lásky/ se Andersonová pokusila o kompozici portrétu své země.

V roce 1983 vyšel singl O-dupman a poté i album Big Science, která obsahovala piané matouk odlišné a fascinující, že Laurie Anderson, díky úspěchu desky, přestala vystupovat jako výtvarnice a začala natáčet delší své škarulkové nesařaditelné písničky. Kritika i publikum si ji ještě nedokázali zapamat - pro někoho je "performátorka" nebo "minimalistka", pro jiné "hudebnice-feministka" nebo dokonce "zářící medona transformovaná jako punk střechního hrušky. Druhý album, "Mr. Heartbreak", ale splnilo očekávání, a svou jedinečnou atmosférou znělo veřejnost ještě víc, přesto, nebo právě proto, že na něm hraji a zpívají např. Peter Gabriel, Adrian Belew a spisovatel W.Burroughs.

Televize NSR uvedla koncem roku 1983 zajímavý pořad věnovaný novým postupům v hudbě, těžko říci, jestli "vá-žné". Tři části pořadu se jmenovaly Vodní hudba, Papírová hudba a Video. Skladba Angličana Jo Martina byla situovaná na břeh leáného jezera. Do pobřežních houštin bylo rozmístěno menší množství hráčů na lesní rohy, zatímco "dirigent" stál se svým barevným praporem na voru uprostřed jezera. Hornisté podle jeho pokynů naplnovali vzduch improvizacími podle předem umluvených klíčů. Vše bylo prokládáno záběry uvidené lesní zvře.

Papírová hudba J.A.Riedela je happening, který lze doporučit všem podnikavějším. Prázdná místnost se naplní papírovými rolemi, kartonovými trubkami, balicími archy a množstvím dalších papírů nejrozmanitější kvality a velikosti. Hudba spočívá v tom, že se do toho vpusť pár "pošahaných" lidí, kteří to tlaší "niči" a tím "tvoří". Je ohromně zajímavé pozorovat, jak se projevují povahy jednotlivých "hudebníků". Někdo přemýšlivě mlučí v koutku, jiný se váli v haldách a snaží se sabalit. Rytus je udržován pomocí visících kartonových trubek, role se rozmotávají, archy se mouchají. Z takového šustění by měl Edgar Varèse radost! A Freud taky!

Video syntezátor, na němž byla provedena skladba Video, je syntezátor počítačem spojený s televizním obrazovkou, na níž vznikající hudba vykresluje zajímavé struktury. Jde tedy o spojení elektroakustiky a videotekniky. Kdo však ví, kam jde pokrok a co nás čeká?

Paul SIMON, jehož písničkářské umění jsme i my mohli pamětnicky ocenit při sledování videoscénanu koncertu v Central parku v New Yorku, poskytl časopisu Musician dlouhý rozhovor. Vyšlo nejavo nejen o nyní poslouchá jeho jedenáctiletý syn /Bex Pistols, Talking Heads, UB 40 a reggae/ nebo on sám /David Byrne, Laurie Anderson, Brian Eno, Phil Glass, Robert Wilson/, ale také další okolnosti znovooobnovení spolupráce s Artem Garfunklem: "...chtěl jsem tím také potvrdit místo dua Simon Garfunkel v historii rocku. Králí jsme tenkrát jen čtyři roky a ještě v éře Beatles, Dylana a Rolling Stones. Rock berou anozí lidé jako něco bezmyšlenkovitého, ale to je chyba. Jiní se na rock dívají jako na hudbu dělnické třídy, ale zapomínají vst do úvahy, že rock aice je hudbou dělnické třídy, ale také velmi důležitou součástí našich životů: je to také náš jazyk. Jazyk, jehož základem je rock'n'roll 50.let a my se musíme snažit rozšířit jeho vyjadřovací možnosti a schopnosti. Rock je pořád ve stádiu růstu a dospívání. Jsou výjaky, např. skupina Police. Lidé ale od rocku očekávají příliš mnoho. Lennona poslední deska nebyla tak dobrá, ale Lennon byl vůdčí typ, bojoval sám se sebou a obrazem Beatles. I za nás. Někteří lidé inspiroují, jiní ovlivňují. James Dean měl v 60. letech na mládež velkí vliv, ale v podstatě to bylo všechno negativní. Měda snubí lidi. Zabila např. Bida Visclousa. Nebo Hendrika, Joplinovou, Moona, Morrisona. Všechno to byly smrti a nepochopení života a životních sil. Rock ale není krutý, tu krutost od rocku lidé omylem vyjadují. Opravdové umění sděluje, i když se móda mění, naopak, umění sděluje a módu docela dobře vycházej. Ono si se dá inteligentně avládout..."

Sly DUNBAR a Robbie SHAKESPEARE, nejlepší a nejslavnější reggae rytma, oslavili nedávno deset let své úspěšné spolupráce 5ti hodinovým koncertem v Kingstonu /Jamaika/. Jejich basu a bubny jsme mohli slyšet na deskách takových velikánů, jako např. Peter Tosh, Black Uhuru, Burning Spear - to v oblasti reggae, ale také doprovázeli Dylana, Grace Jones, Ian Durrinho aj.

Koncem minulého roku patřila k nejprodávanejším a nejvyšlanějším pianím skladba "Only You" od britské pětky Flying Pickets. Bez jediného tónu na jakýkoli hudební nástroj! A hraji takový koncert a pořád je o poslouchat. Dětství anglických kluků strávené na koatelních křeslech se hoit nazepte.

Recenzenti desek obvykle hvězdičkami šetří. Při listování čtyřmi čísly časopisu Sounds a března 1984 jsem ale s překvapením zjistil, že nejvyšší, pětihvězdičkové ocenění, obdržely tyto desky a skupiny: "The Pale Fountains" a Pacific Street /Virgin/, "Two Thousands Maniacs" - Herschel Gordon Lewis /Rhino/, "Orange Juice" - Texas Fever /Polydor/, "Crucial Electro" - Various Artists /Street Sounds/, "Abrasive Wheels" - Black Leather Girl /Clay/, "Pretab Sprout" - Ewcon /Kitchen Ware/, "Great White" - Great White /EMI/, "This Is England" - Ned London /Razor/, "See You In Hell" - Crossfire /Mausoleum Skull/, "Urban Dancefloor Guerillas" - Funk Allstars /Epic/, "Blind The Accident" - Severed Heads /BGP/, "Three Seasons Only" skupiny Robert Haig and Bama /LaRey/, "Live" - Bernie Torme /Zebra/, a dvě desky z Afriky, "Chagrin d'amour" od Moni Bile /Toure Jim's Records/, "Djeli Mousa Diawara" společnosti Tangent. Ze by náhoda, anebo díky stoupající kvalitě?

Hráči skupiny Echo And The Bunnymen se v hotelové baru v Tokiu při slabém zasměšení okamžitě vrhli na podlahu. Brzy zjistili, že místní nehmali ani brevou. Pobledlý Les Pettison prohlásil, že vyslel "že to bude moje hart", ale zkušenější bubeník Pete deFreitas jen poznamenal: "Myslel jsem, že nám barmán dal do kokteilu nějakou tu místní ostrou specialitu".

Rolling Stones to opravdu nemají lehké s cenzury. Po problémech s videem Undercover of the Night narazil i další singl "She was hot" a BBC jej pravděpodobně nebude vysílat. Podobné potíže měla píseň i v USA, kde místní cenzura vadila např. scéně, na které si Mick pustil televizi a na obrazovce je vidět matka jak kojí, nebo záběr knoflíků na rozepínacím poklopci.

Britské odbory pomohou některým nezávislým společnostem a značkám /a samozřejmě hlavně muzikantům/ finanční injekcí ve výši půl milionu liber.

Co nabízí Recommended Records /38? Wandsworth Road, London SW8 2JL/? Ze starších titulů např.: Lindsay Cooper-Haga, Henry Cow-Concerts, Phil Ochs-Pleasures Of The Harbours a japonskou avantgardu Katra Turana. Nové tituly: Oskorri /basické LP/, Peter Blegvad-The Naked Shakespeare, Catherine Jauniaux-Fiviel, Krith-Kaiser-Who needs enemies, The World Of Harry Partch, Edgar Varese Album, Arne Nordheim-Electronic Music /Norako/, Elton Fou Lehoulan-Les sillons de la Terre, Art Zoyd-Les Kapaces Inquieta. Vyjít má např. News From Babel /Cutler, Cooper, Kreuss, Parkins/, Skelton Crew, The Homosexuals, výběr japonských kapel After Dinner aj.

Firma PANIC se odhodlala k ráznému činu. Vyšl vydávající album /Tom Robinson, The Flying Pickets, Ian Barry, Peter Gabriel aj./ a zároveň "Wild and Woolly". Výtěžek půjde na podporu žen, protektujících proti přítomnosti amerických raket na základně v Greenham Common. Organizace a příprava akce prý vůbec nebyla jednoduchá, ale nadšení organizátorů i umělců překlono všechny právní, distributorské a byrokratické problémy.

Časopis Melody Maker pravidelně recenzuje řady amatérských skupin. Marty Watson /voc, key/ a Maillet /vi, perc/, duo, které bylo recenzentem pochváleno, už pod novým jménem POKAN MAKE 3 vydalo u firmy Virgin svůj první singl.

Kde ty loňské sněhy jsou: americká dopisovatelka časopisu Sounds dala své recenzi koncertu skupiny Ysa pro šéfa Jona Andersona přímo odeslat titulky - "Už toho nech, Jone!"

Kromě polských skupin útočí na bašty rocku i Jugoslávci. Skupina Leibach, která právě brázdí Evropu jako předkapela skupiny Last Few Days, vydala u britské firmy Laylah singl "Boji šila brat Moji".

U 2 připravují natáčení nového alba a hádají koho si pozvali jako producenta? Syntetizátorového čaroděje Briana Ene. S výsledkem této neočekávané a neobvyklé spolupráce se budeme moci seznámit na podzim, kdy skupina také začne opět koncertovat.

Matt JOHNSON, alias The The, jehož album "Soul Mining" bylo loni velice úspěšné, podepsal před půl rokem smlouvu se CBS. Nyní se mu ale zachtělo odejít za lepším /že by společnost Some Bizzare platila víc?/, ale mamuti firma jako je CBS hned tak někoho s patřičnou nepuští. Na veškeré námítky hudebníků i žurnalistů šéfové CBS odpovídají širokými úsměvy, potížeji a plánováním nahrávacích dnů a poznámkami - "to si jen dáš reklam, aby se na něho nezapomnělo".

Britskou Top Twenty na jednom albu nám poskytly firmy EMI a Virgin. LP pod názvem "Now That's What I Call Music". Tak tohle je říkám hudba, přináší plnění skupin Queen, "Radio Us Ga", Madness, "Michael Caine", Flying Pickets, "Only You", Big Country, "Wonderland", Slade, "Run Run Away" a dalších.

V roce 1983 byly v NSR nejúspěšnější /podle ankety čtenářů časopisu Musicexpress Sound/ tyto skupiny: BAP, Trio, Nene, Scorpions, Spliff, Spider Murphy Gang, Kraftwerk, Fehlfarben, Accept, Extrabreit. Jako naděje roku byly označeny kapely Fota Hosen, Geier Sturzflug, Steinwolke, Taco, Harna 3.

André SEGOVIA, nejalevnější kytarista atylu flamenca, oslavil v únoru své 91. narozeniny. Stále svídl pět až šest hodin denně. I na tento rok připravuje koncertní turné, ale v nejbližších letech prý "koncertní aktivitu poněkud omezí".

V NSR vychází celá řada časopisů, které se věnují popu nebo rocku. Nas zaujel měsíčník FACHBLATT, a jehož říjnového čísla ročníku '83 jsme přeložili následující materiálu. Bnešili jsme se zachovat i jistý nadhled a ironii recenzí, jakož i slangovější způsob psaní, než na jaký jsme zvykli. Kromě apousta krátkých, aktuálních článků s informací toto číslo obsahovalo ještě dlouhý rozhovor s Bantanou, povídky o kytarách Jimmyho Page, rozhovor s producentem Smartness aj.

SPANDAU HALLET

Úspěch jim nelze odepřít, ale zase jednou mají kritici a konzumenti odlišný názor. Těmi prvními jsou odmištaní, těmi druhými oslavováni jako velké naděje popu-lární hudby. Kart Kozlach zkoumal, co se tím věší.

STYLEM NA CESTĚ K VERNASU

Už je na čase. Váš reportér si brouší kudlu. Poté, co jsem článkem o Kajagooogo spadl do bláta, jsem nucen dle tentokrát skupině Spandau Ballet slovní rychtu. Vážně, mi-li spandauovství přátelé, co na těch vyřinutých kavalírech popu vidíte? To nebyly v roce 1983 lepší možnosti jak se nudit - než ve víru těchto tanečních travoláků?

Tak nějak zní ty opatrné formulované otázky, které si klade váš Kurt, pesťliv štenáčkův dopad plyných ne-návisť kvůli článku o Kajagooogo. Možná, jak mne občas napadá, je to farizejské, kalíš redost fanoušků Spandau Balletu slevami útoky, ale na druhé straně si vývoj dává zapravdu - šlechl byl od Kajagooogo vyhozen! Ne prosím! Ale všechno po pořádku. Nejdřív běžná fakta. Spandau Ballet existuje asi tři roky a tvoří ho Tony HADLEY/voc/, Gary KEMP /gt, synt/, Martin KEMP /b/, John KNEEBLE/dr/, a Steve NORMAN /sax, perc/. Jejich umělecké krádo bylo od prvního dne jasné a dá se vyjádřit jedním slovem - styl. S napodobením vzhledu švarných "sonnyboya" vytváří těch pět kluků a londýnského předměstí Islingtonu populárně nudovní nulové řehání, které stává styl nad podstatu, formu nad obsah.

"Úspěch", filosofuje skladatel, kytarista a chytrolin skupiny Gary Kemp, "pro mne znamená, že by se na Spandau Ballet vypočinelo kvůli nějakému hitu, ale aby se na nás poskládali divili jako na protegionisty nové éry. Kdyby se nám podařilo otevřít novou kapitolu popu, který se neosmírně fascioje, byl bych spokojen." Věru, silná slova. Vznáš se ale o co choce, že Spandau Ballet tenhle lidský úkol splní ke spokojenosti všech. Nebo ne?

Všoposně vsto, tohle panstvo se pochtilo k té... mno... fajnovější pop společnosti, které se říká "noví romantici". Tihle název se označovali muzikanti, kteří, sloučení dremaj punkovými manýry, vynervování hospodářské pohřební nálehou metičky Anglie, se dali na útek zpátky. Tak říkají vnitřní emigrace. Gary Kemp vypráví: "Zpočátku mě punk velice inspiroval, protože znovu olivl rock'n'roll. Bylo to něco jiného než dřívešák rock velkých skupin 70. let, který mne nudil. Najednou mne ale začal nudit i punk. To bylo v době, kdy jsme objevili taneční kluby. Ještě před rokem se sdala propast na anglické scéně nepřekonatelná. Na jedné straně studenti, kteří chodili na rockové koncerty, na druhé straně dělnická mládež, která se pohybovala ve stále fivějších klubech. Tam to totiž bylo zábavnější, napínavější a tvořivější než na hloupých koncertech. Tyhle kluby nebyly žádná kulturníky, vělo se tam až 2000 lidí."

Misto aby světovaly parohy "No Futurs", žádná budoucnost. Tyhle neulejkaný děti sloužily máe valkého zapečení a budouvaly reději čtýptivý svět popu, kde se problémy masové nezaměstnanosti, rasových nepokojů, bídy a zbrojení házaly za hlavu. Motto těchto tanečníků: "Dance Till The Bomb Drops", tanci, dokud bomba nezapadne. Jinak řečeno - reději výe nežli ní, lišila místo plivan-ců, popáči místo punkáčů, romantici místo randálistů. Misto toho, aby třem jako Sex Pistols kázali "Anarchy in the UK", šli reději cestou alávy, jak to dokazuje název jejich bezpospěšného debutu z roku 1981 "Journey To Glory". Cesta ke slávě. První třez punku tedy od-mětil kyvedlo na opědnou stranu a chytré hlavy hned počestovaly povrchní fanomén názvem "ekapismus" /útek z reality do světa snů/ a šly pravdu.

Lelej ten "let's have a fun" /co se s tím budese trápit, reději se zasmájeje/ círnus je barevnýj karneval a pockybnými noutavými dvací, tence na sopo, celoroční trž jakitných zarmostí. To však inteligentní romantiky, jako někoho Garyho, nedcedí, aby nekuseili ústrikovat "nová" umělecká krádo: "Moderní anglické skupiny již dáv-no nejsou jen skupinami. Jsou to koncepionalisté, kteří chtějí sprostředkovat myšlenky postihující veškerý život, jak ho vede dnešní mládež. Podínaje stylem jak se obléká, jak se chová, jak hýdíl, co máš dělá. V době, kdy hudba, film a video začínají poslou tvořit neoddi-telnou jednotu médií, se netočí váš jen kolem hudby. Pop art a pop kultura jsou vždypřítomné a jiné než v 70. le-tech, kdy třeba bylo ostudou prodávat singly. Ines lse prozrazí jediným neuvěřitelně věrohodným singlem. Talentovaní umělci, jako např. David Band, který dal

dohromady obslúžky "True", se na to nedívají jako na úlet, když jsou jejich výtvoři prodávány v obchodních domech. Populární hudba je masová kultura. Nemá se být apatná nebo umělecky navrobená. Neopak. Myslím si, že my tím našim "image" skutečně žijeme a na pódiu se to také odráží. My jsme, na rozdíl od rakového Adama Anta, který se na svoje show převléká, takoví i po koncertě. Skupina by měla být jako houba, která do sebe nasává současně postoje a myšlenky, aby to pak vše předvedla na jevišti."

Pro páňáka, ten člověk má... bezvadný myšlenky. Nebo bych měl napast "výplody mozku"? Jeho argumentace je sice čistá, ale není ani nová ani závažná. Jako reakce na vnějšíkovy smutek byla a je vnitřní emigrace novoromantických smutek sice pochopitelná, ale i když se milióny lidí nechají uchláchlit, nic se tím nemění. Existuje mnoho příkladů na toto téma ze světa zvířat, viz pátom a hlavou v písku. V nejhorších letech 2. světové války točila hitlerovské Německo atovky kyčlovitých dojáků pro matky unavených vojáků. "Spátne časy", jak to prorokoval už stered Heinrich Mann, "vytvářejí umělecký vkus".

Spandau Ballet nedělají nic jiného. Zrovna tak jako Duran Duran, Steve Strange, Classic Nouveaux a jak se jen všichni jmenují. Uprostřed scénáře jako od Posa si vymysleli divoké hýření. Meškarady, atylové dotažené do posledního detailu, následují jedna za druhou.

Hudebně vzato, málo novoromantické hnutí jeden problém. Ze začátku určitě. Muselo totiž najít styl zvukového záznamu, který by odpovídal pustým rytmům. Při jeho realizaci použili tihle do sebe zahledení travoltisti těch nejdopodnějších metod. Vždycky, když v regálech populární hudby našli něco, co se jim hodilo, bez ostychu to ukradli. Trošku uhlezenosti popu, trošku pouličního funku, trochu disco rytmu. Gary: "Nové anglické skupiny, které dělají avantgardní taneční hudbu, také použili černošskou muziku. Jako vliv, ne jako kopii. Do 16 let se můj zájem o hudbu omezoval na maximální a černošskou funkem. Ale na rozdíl od USA, kde to hrají 40letý pásky, britské skupiny tohoto žánru zasedily pěknou řádu. Oklikou přes Anglii se pak v New Yorku a na východním pobřeží vyvinul nový, tvrdší styl funku." No jo, Gary, jenže just-li se nepatří, ty tady záměrně podstatu a účinek. "Ne, já si myslím, že moderní anglická hudba ovlivňuje i Harlem".

Tohle je, samozřejmě, posybné tvrzení, protože se dá snadno dokázat, že Anglie už od pradávna dovážela afroamerickou hudbu. Správnější by bylo tvrdit, že novoromantická skupina je společný krok zpátky k chytlivým melodii. Těm tihl, až se z toho jednou, docela naromanticky, zamota šláka. Kromě toho vyzkoušely zavedená pianická schémata, přikrčili staccatový rytmus funku a vstoupili na první dobu disco rytmu. Zatímco bláznivá monstra punková hrozky pátovoala spřízněnost s funkem a ska, romantická smetánka se, do zlatova opálená, ohřála teprve u starého soulu zasnky Motown. "Ano", dodává Gary, "George Clinton, Marvin Gaye, Prince Charles, to jsou moje vzory. První hudební zkušenost jsem měl a Jackson 5 a T.Rex."

Vkus teda Gary má, to jo, jenže to je asi to nejlepší, co se dá o tyto bandě říct. Zjednodušili revaliv funku a soulu a svou hudební neochopnost zakryli tím, že zreastuovali pár starožitných songů. To, co měli k dispozici, vykouřili, nebo naopakli starý aršíny.

Podstatné je to, že první rozmach přišlo jen málo novoromantických pilotů a Spandau Ballet jsou výjimkou. Vděčí se to talentovanému skladateli Garymu. "Když mi bylo jedenáct, dostal jsem k vánočnímu kytaru, naučil jsem se dva akordy a už jsem složil písničku U Spandau Ballet jsem ten nejnešikovnější, na kytaru hraju jen to nejnutnější, je to jakási moje vstupenka na jevišti. Vlastně jen píšu písničky."

Gary coby šarantní kopa, ne to jsou nové polohy! Trvá ale na tom, že Spandau Ballet jsou demokratická kapela a že nerozhoduje jako diktátor o bytí a nebytí. Je to řádný kluk, že, a přitom tak nadsý a pilný. Napísal všechny skladby pro tři alba, "Journey To Glory", "Diamond" a "True". Bylo jich přesně 24 a z toho tak 5 zní smířlivě, ostatní normálně, naprosto průměr. Prostě fušeřinky. A texty? Tam, samozřejmě, aspoň byly milostné písničky, ale to ne, za každou cenu to musí být ovičení na psacím stroji příležitostného lyrika. Co tím chce říct: Spandau Ballet patří k elitě popu avé mateřské, krize zhuvená kous. "True" vedlo žebříčky, kapela si vedla výborně v Royal Albert Hall. Dospívající mládež šlela. Matky a babičky byly rovněž nadšené - to by byli setáčci! Populární hudba, jak bluboko jsi klelal!

Je to nekřesťanské, mili spandauovští přísnivci, když doufám, že v Americe dostanou pár přes hlavu? Je to opravdu záaf, když věřím, že se vzhledem k populární hudbě neobjeví ani dole v novinových poznámkách? Je to sprosté, když řeknu, že obyčejný psouk Mervina Gaye měl více hudebnosti a duše než všechno snažení těchto hošánků a londýnského předsedství? Jestli ano, tak si promiňte, Kurt Koelsch

V článku o Terry Bossiovi a jeho skupině Missing Persons nás zaujalo vyprávění o tom, jak se Bossio dostal k Zappovi:

"Když jsem skončil střední školu, hrál jsem ve spoustě kapel v San Franciscu. Přitom jsem samozřejmě poznal mnoho muzikantů. Pak jsem se stal členem skupiny Asteca, jejíž dřívějším bubeníkem byl Lenny White. Tak jsem vydržel asi rok. Potom jsem hrál různě, např. a Woody Shawem nebo a Eddie Hendersonem, který znal George Dukea. George tenkrát vyprávěl Eddimu, že Zappa hledá bubeníka, protože Cheater Thompson chcel přestat hrát. Eddie mi to řekl, a tak jsem se vydal do studia v LA, kde se měly konat přehrávky. Už tam bylo asi 40 bubeníků, na scéně stály dvojce bicí Ludwig Otopius a Frank a celou kapelou. Zatímco si jeden bubeník uprevoval soupravu, druhý už hrál a kapelou. Šlo to hbitě, protože několikrát už po třech, čtyřech minutách zvedl Frank ruku a řekl "Diky, ne. Další, prosím". Poslouchal jsem všechny ty kluky a myslal si, že se mnou taký nic moc nebude, když tyhle posílá tak rychle domů. Jenže už jsem zapltil 20 babek za letenku a mohl jsem to přinejmenším zkoudit. Když na mě přišla řada, měl jsem, jako ostatní, hrát z not, a byly tam pěkně těžké věci, takové, jaké bubeníci nemají rádi. Noty byly napísány v devíti různých výškách a různými akcenty a v různých rytmech, např. 13/8, 7/4 nebo 5/4, které se přiso z listu těžko dají číst. Musel jsem hrát přes všech deset bubínků, jak bylo předepsáno. V takovém rozsahu jsem to nikdy nezkoušel. Tak jsem hrál tak, jak jsem dokázal, když přišlo nějaké těžké místo, např. triola přes 13/8 takt, tak jsem přestal a skuil jsem to pomalu, aby Frank viděl, že vím, o co se jedná. A že se a tím usmí vypořádat. Potom jsem hrál a kapelou, nejprve jen volně, na rozehráni, pak jsem to rozjel a já zjišťil, že i když jsem už něco sázil, že hrát a Dukem a Fowlerem není vůbec jednoduché. Pak jsem musel zahrát nějaké nepřímé rytmy a ukázat, že jsem podle sluchu schopen utáhnout těžké figury a rytmy. To mi šlo dobře, protože jsem takové věci už hrával. Nož mi to nejprve přehráli, já si to poslechl a pak jsem to musel zahrát a nimi. Frank řekl "O.K., líbí se mi jak hraješ, počkej ještě v ástné, chtěl bych si té pak ještě poslechnout". Nemohl jsem pochopit, že srovna já bych měl být ten, kdo ten šéft zláká. Do šatny za mnou přišel manažer a ten říkal, že myslí, že se Frank už rozhodl a že to mám jistý. Kromě toho většina bubeníků po mně odesla, nikdo už nechtěl hrát. Ptal jsem se Franka, jestli jsem opravdu ten pravý, a on říkal, že přesně tak ai představoval svého nového bubeníka. Když budu chtít, že ten džob dostanu. Jeli jsme do jeho studia, kde ai přehrával nové věci. Byl jsem v tak velkém studiu poprvé, udělo to na mě veliký dojem. Všechno se ai líbilo, a tak jsem se stal členem skupiny.

Práce a Frankem pro mě byla obrovskou školou, byl jsem v té době ještě nezkušený a naivní a v těch třech letech, co jsem a ním hrál, jsem se hodně naučil. Natočil jsem a ním, myslím, osm desek, jsou v tom i takové, a kterých pak nebyly uvedeny všechny, nebo vůbec žádné úoje, např. Orchestral Favorites nebo Studio Tan. Ze celou tu dobu jsem pouze jednou desku natáčel obvyklým způsobem ve studiu. U několika dalších alb jsem bicí natáčel dodatečně, na automatického bubeníka, což si myslím, že je těžké a náročné na čas. Ostatní věci jsme natáčeli také nekonvenčně, Frank má dobrý cit pro věc a ví, že hudebníci ve studiu nikdy nehrají tak naplno jako na koncertě. Proto natáčeli všechny akoušky, nácviky i koncerty na osmi nebo šestnácti stopé magnetofony a ostatní nástroje dotáčeli sám ve studiu. Pro nás muzikanty to také bylo lepší. Mhli jsme stále kontrolovat svou hru na jevišti a základy pro desky byly samozřejmě vždy obzvláště svěží a plná energie. Já sám jsem při živém hraní mnohem uvolněnější..."

SIMPLE MINDS vydali nové album "Sparkle In The Rain", které se rychle vyvíjelo na špič ístičku, ale stejně rychle spadlo dolů. Kritika albu ocenila pouze dvěma hvězdičkami, což v ředi rubriky rovní elpíček znamená nehamáhej se to poslouchat.

Západoněmecké skupina NENA, u ní bylo před půl rokem těžko odhadnout jak dlouhý dech bude mít její spočetku strmá kariéra, ai zatím vede stále na výbornou. Základem jejího úspěchu je zvláště řísné kouzlo, v něm se mísí křehkost a překvapivou útocností. Od původní jagerovské orientace kráčí Nena hudebně i výrazově dál. Předai místo hitparád na obou stranách Atlantiku v současné době úspěšně okupuje anglická verze jejího superhitu "99 Luftballon". Člověk by nikdy nevířil, že ai u rockové hudby bude chybět němčina. V tomto případě by se o tom dalo uvažovat. A protože i "Fragezeichen" už začíná být poněkud oběhnaná písnička, bráží Nena vlny šteru a dalšími potenciálními hitem "Reise nicht" /Zachraň mě!/.

Alison "Alf" MOYET, zpěvačka Yazoo, nezačala svou sólovou kariéru právě šťastně. Po vzoru čs. fotbalistů podepsala dvěma firmám smlouvu na jednu /CBS versus Warner Brothers/ a do sporu, který se dostal až před soud, se zapletli i firmy Mute a Sonet Records, u kterých donedávna natáčela se skupinou Yazoo.

Cindy ECSTASY /dívka z New Yorku, která zpívala se Soft Cell a Marc And The Mambas/ a Rick HOLLIDAY /hrál tři roky s B-Movie/ se před půl rokem dali dohromady, pod jménem Six Red Red podepsali smlouvu se společností Sire a vydali první singl /Shake It Right/. Příklady táhnou a sláva dusí Eurythmics láká.

Linda Harrisová, maminka kytaristy Beana a manažerka jeho skupiny Diamond Head, ošle protestovala jménem kapely u společnosti MCA kvůli vadným výliskům desky "Centerbury". Diamond Head nyní hledají firmu, která by se o ně a jejich desky lápe starala.

"My nepíšeme milostné písničky", tvrdí hráči skupiny MARILLION, "to přenecháváme Duran Duran". Název jejich LP "Fugazi" je prý původně vietnamská nadávka, a vystihuje náladu, a jakou prý byla natočena /"jak se máš?" "Ale, je to fugazi!"/ i hlubší angažovanost.

Jermaine STEWART, mladá Američanka, která zpívala se skupinou Shalamar a je k slýšení i na singlu skupiny Culture Club /"Miss Me Blind"/, se usadila v Anglii a kariéru počala singlem "The Worst Is Out". Slovo je vyřčeno, u společnosti IO Records.

Podobně je to i se zpěvačkou Dee C Lee, kterou na několika hitech zaměstnala skupina Wham! Po krátké spolupráci se skupinou Style Council nová hvězdička natočila u firmy CBS první singl "Selina Wow Wow".

Australský písničkář Phillip FOXMAN založil skupinu Illustrated Man a vydal první singl /"Head Over Heels"/. Zbytek kapely tvoří Roger Mason /ex-Gary Numan Band/, který hraje na klávesové nástroje, Robert Deen /hrával skoro pět let se skupinou Japan/ na kytaru, Hugo Burnham /ex-Gang Of Four/ na bici. Za pomoci producenta Johna Puntera Illustrated Man? právě dokončili natáčení alba a připravují se na turné po USA.

Na návštěvě v Polsku

Rocková hudba v zemi našich severních sousedů prožívá v poslední době nebyvalou konjunkturu. Hubené roky vreholily v polovině 70. let. V té době existovaly jen dvě významnější skupiny - Nisemen a BBH. Situace se začala rapidně měnit ke konci 70. let, kdy vzniklo silné hnutí nových skupin, vystupujících pod společnou značkou MGM - Muzyka Młodej Generacji /viz Kruh 5-6/82 a 7/82/. Tyto skupiny a méně si se situace okolo rocku /velké koncerty, rockové festivaly, turné zahraničních skupin/ přivlékly půdu pro nástup generace i myšlenkové nových skupin, které se během krátké doby vypracovaly až na samou špičku polského rocku. Masana, Lady Punk, TSA, Lombard, Oddział Zamkniety, Rezerwat, Klaus Mitffoch - to jsou jména dnes nejvýznamnějších polských skupin.

Masana vznikli již v roce 1979 důslednou elektrifikací původně akustické skupiny vedené legendární osobností polského rocku Markem Jackowským. Skupina měla přímo raketaový nástup a dodnes patří k absolutní špičce. Největší aktivací Masana je zpěvačka Kora, o níž bylo napsáno již mnoho pochvalných recenzí nejen v polském tisku. Zatím mají Masana na svém kontě tři alba a kazetu, koncem roku 1983 jim venku vyšlo první album "Night Patrol".

Další zajímavou kapelou je Republika. Její styl je osobitý, masová popularita jde ruku v ruce s kvalitou. Skupina vznikla v roce 1981 na základě amatérské kapely Rea Publica, tehdy pod vlivem Jethro Tull. Nový leader Grzegorz Ciechowski šel se svými představiteli a ukázalo se, že oprávněně. Na domácí tržní má Republika dvě alba, "Nowe sytuacje" a "Nieustanne tango" - skutečně stojí za poslechu. Letos v únoru pak vydali v Británii album "1984", /více méně exportní verzi první desky/.

Lady Punk je dnes asi nejpopulárnější polskou kapelou, vysoko hodnocena i kritikou. V roce 1982 ji založil kytarista Jan Borysewicz po svém odchodu z Budky Suflera. Skupina má zcela typický zvuk a ostrými vlivy reggae. Mohli bychom novotě o "slovenských Police". Na svém kontě mají jedno album, před nedávnem jim v Anglii vyšel první singl.

K této trojici se přidružuje skupina Klaus Mitffoch, která debutovala teprve v minulém roce. Vůdčí osobností je baskytarista Lech Janerka. Jeho osobitá hudba i texty přinesly skupině okamžitý úspěch i reputaci mezi ostřílenějšími kolegy. Klaus Mitffoch obsadili 2. místo na loňské

přehlídce "Turnaj mladých talentů". Následovaly první rozhlasové nahrávky a turné s anglickou kapelou Spear Of Destiny.

Heavy metalová TSA v současné době prodává jistě personální změny. Skupina vznikla v roce 1980, rok poté vyhrála festival v Jarotíně /rocková obdoba naší Porty/. Vydali dvě alba - první, ne právě nejzdařilejší, je koncertní, druhé nabízí východní heavy metal evropské třídy. V únoru 1984 vydala britská firma Mega jeho anglickou verzi a titulem "The Spunk" a již v březnu se tato deska objevila v první dvacítky heavy metalového žebříčku New Musical Expressu!

Další metalová kapela, Oddział Zamkniety, je prosa-tím čistě polskou záležitostí. Zaměřená na mladé teenagerové publikum, vydala zatím jedno album.

Skupinu Rezerwat je možné zařadit do kategorie techno-rocku, postaveného na využití nejrozmanitějších elektronických nástrojů. Vznikla v polovině roku 1982 pod vlivem Republiky. První album vyšlo letos v lednu.

Lombard se hlásí k pop rocku, prezentují tedy pianový proud. Jejich předností jsou výborné koncerty a výtečnou atmosférou, na kterých dominuje zpěvačka Małgorzata Ostrowska. Vydali zatím dvě alba.

Po 10ti letech opět slaví velké úspěchy Budka Suflera. Z původní sestavy zůstal pouze Romuald Lipko, nedávno se však vrátil i původní zpěvák Krzysztof Cugowski. Po několika průměrných albech byla deska se zpěvačkou Urszulou dobře přijata i kritikou. Loni skupina vydala singl v Holandsku.

Kdo by si chtěl doplnit právě získané informace poslechem desek a navštívit Polsko kulturní středisko v Praze či Bratislavě, odejde pravděpodobně s klamáním. Na většinu zmíněných desek se bude ptát marně. Proč?

Prudký rozvoj rocku v Polsku totiž zákonitě souvisí s rozvojem tamního gramofonového průmyslu. Polsko patří v současné době mezi jednu z mála zemí světa, kde toto odvětví nestagneje, ba právě naopak. Vzniklo hned několik nových, tzv. "polonijných" firem /soukromých, či s podílem západního kapitálu/, jako např. Polton, Araton, Poljazz, Savitor, Nogot, Polmark. Konkurence je silná a zákon trhu neúprobný. Se soukromými firmami stačí držet krok pouze firmy Wifon a Tonpress, které se specializují na vydávání singlů, dosahcích i zahraničních. Firmy Proant a Muza /Polskie Nagrania/, jejichž produkce tvoří většinu k nám dovážených nabídek, se ními silně pokulhávají. Produkce soukromých firem se k nám nedovází. Nepružnost a jakási seapání nástupu nových skupin mělo za následek, že Muza propadla prakticky všechny nastupující kapely, které rychle získaly nahrávací smlouvy jinde, často i se mnohem výhodnějšími podmínkami. Výpravné rozkládací obaly a textovou přílohou, doplněné plakáty, dnes nejsou vzácností. Ve snaze rychle dohnat zameškané, nyní Muza nabízí novým souborům smlouvu se zárukou vydání alba do čtyř měsíců od ukončení natáčení.

Konkurence je tedy silná a zákonitě sdravá. Kapely si tak nemohou dovolit umnout na vavřínech. Ze široké amatérské základny vyrůstá mnoho dobrých skupin, které by také chtěly prorazit. Stagnovat jim nedovolí ani agentura Pagar, která jen v minulém roce do PLR dovezla skupiny UFO, UK Subs, Bo Diddleyho, Classic Nouveaux, Misty In Roots, Spear Of Destiny, Klaus Schulzeho /s polského turné vydal dokonce dvojalbum/ a Tangerine Dream. Díky účinné konkurenci mají polští rockoví fanoušci i samotné kapely možnost objektivně hodnotit kvalitu polského rocku v evropském měřítku. A nám nezbyvá, než satrpkle konstatovat, že produkují nejlepší slovenský rock.

/Jaroslav Voráč - Přelouč/

Američané jsou stále okouzleni Boy Georgem ze skupiny Culture Club, Angličané ale mají nové idoly. Skupina SMITHS, v čele se skladatelem a zpěvákem Morrissem, je nejnovější odpovědí města Manchesteru /vzpomeňte si na Buzzcocka nebo Joy Division/ na módu techno-popu. Andy Hourke, Johnny Marr a Mike Joyce hrají písničky jako z "garáže" /je slyšet, že hodně poslouchají Velvet Underground/ a jejich LP "The Smiths", vydané u společnosti Rough Trade, se okamžitě zabýdlo na špičce žebříčku.

Na otázku, jestli nezárlí na poslední úspěchy kytaristy a zpěváka Eddie Van Halena, odpověděl jeho přítelkyně: "Vím, že má milénky, ale nejsou to ženky". S kytarou a syntezátorem soupeřit nemůže. A samotný Eddie tvrdí: "Nejsem žádný talent. Neříká věci nějak líp než ostatní. Hraju prostě jinak a hlavně jsem poslední muzikou." Když ve 10ti letech Eddie Van Halen začal hrát na kytaru /kopíroval svůj vzor, Erica Claptona/, nemohl tušit, že to se svou skupinou dotáhne k aparatuře o síle 60 000W a pověstí nejhlasilější rockové kapely v USA. Ze svého Van Halen hrát opravdu umí, dokazuje na nejnovější LP s titulem "1984".

ŽEBŘÍČKY LP

GB Rock /Sounds 19.5.1984/

- 1 Now That's What I Call Music II - různí umělci
- 2 Hysteria - Human League
- 3 Footloose - hudba k filmu
- 4 Legend - Bob Marley
- 5 Ocean Rain - Echo And The Bunnymen
- 6 Thriller - Michael Jackson
- 7 Junk Culture - Orchestral Manoeuvres In The Dark
- 8 Can't Slow Down - Lionel Richie
- 9 The Top - The Cure
- 10 Grace Under Pressure - Rush
- 11 The Works - Queen
- 12 Bananarama - Bananarama
- 13 Into The Gap - Thompson Twins
- 14 And I Love You So - Howard Keel
- 15 Body And Soul - Joe Jackson
- 16 Human's Lib - Howard Jones
- 17 Against All Odds - různí umělci
- 18 Seven And The Ragged Tiger - Duran Duran
- 19 The Smiths - The Smiths
- 20 Alchemy - Dire Straits
- 21 Legend - Clannad
- 22 The Pros And Cons Of Hitchhiking - Roger Waters
- 23 Sparkle In The Rain - Simple Minds
- 24 Under A Blood Red Sky - U2
- 25 Off The Wall - Michael Jackson

Japonsko /Music Labo, 16.4.1984/

- 1 Each Time - Eiči Ōtaki
- 2 Thriller - Michael Jackson
- 3 Touch Me Seiko - Seiko Macuda
- 4 Kivers Island - Kijotake Sugijama
- 5 7/Fragelichen/ - Nena
- 6 She's So Unusual - Cyndi Lauper
- 7 Pasadena Park - Hi-Fi Set
- 8 Juliet Kers No Tegami - Tōshiko Tahara
- 9 1984 - Van Halen
- 10 Kaze No Tani - Joe Hisaishi
- 11 Parachute ga Ochita Nacu - Kodji Jošikawa
- 12 Hojo - Sindži Tanimura
- 13 The Works - Queen
- 14 Come Along li - Tecuro Jemašita
- 15 Kokinējū - Hiroko Jakušimaru
- 16 Urara - Asami Kado
- 17 Blanche - Mari Ijdzima
- 18 Inside - Cago and Aonka
- 19 Nakasete - Kei Ogura
- 20 Timely - Anri

NSR /Der Musikmarkt, 16.4.1984/

- 1 7/Fragelichen/ - Nena /CBS/
- 2 Die Songs Einer Supergruppe - Supertramp /A+M/
- 3 Peter Hofman 2 /CBS/
- 4 Ammonia Avenue - Alan Parson Project /Arista/
- 5 Carabohole - Peter Maffay /Teldec/
- 6 Hello Again - Howard Cependale /EMI/
- 7 The Works - Queen /EMI/
- 8 Alchemy - Dire Straits /Vertigo/
- 9 Ein Gluck - Roger Whittaker /Avon/
- 10 Human's Lib - Howard Jones /WEA/

USA Rock /Billboard, 21.4.1984/

- 1 The Cars - Heartbeat City /Elektra/
- 2 Against All Odds /hudba k filmu - Atlantic/
- 3 Van Halen - 1984 /Warner Bros/
- 4 Tony Carey - Some Tough City /MCA/
- 5 Scorpions - Love At First Sting /Mercury/
- 6 Night Ranger - Midnight Madness /MCA/
- 7 Yee - 90125 /Atco/
- 8 Steve Perry - Street Talk /Columbia/
- 9 The Pretenders - Learning To Crawl /Bire/
- 10 The Alan Parson Project - Ammonia Ave /Arista/
- 11 Thompson Twins - Into The Gap /Arista/
- 12 Huey Lewis And The News - Sports /Chrysalis/
- 13 Blade - Keep Your Hands Off My Power Supply
- 14 Dwight Twilley - Jungle /EMI/
- 15 Bon Jovi - Bon Jovi /Mercury/

GB Nezávislé společnosti /Sounds, 14.4.1984/

- 1 Smiths - Smiths /Rough Trade/
- 2 The F---C--- - A Flux Of Pink Indians /Spiderleg/
- 3 Who What Why Where When /různí umělci - Mortarhate/
- 4 Life's A Riot - Billy Bragg /Go Discs/
- 5 Head Over Heels - Cocteau Twins /4AD/
- 6 My War - Black Flag /BST/
- 7 Onward Christian Soldiers - Icons Of Filth /Mortarhate/
- 8 Dead Can Dance - Dead Can Dance /4AD/
- 9 Give Daddy The Knife Cindy - Naz Nomad + Nightmares
- 10 Black Leather Girl - Abrasive Wheels /Clay/
- 11 The Birth The Death The Ghost - Gun Club /ABC/
- 12 Garlands - Cocteau Twins /4AD/
- 13 Strategies Against Architecture - Einstürzende Neubau-
- ten /Mute/
- 14 Night Full Of Passion - Robert Gori /Mute/
- 15 Soul Possession - Annie Anxiety /Corpus Christi/
- 16 Smell Of Female - Cramps /Illegal/
- 17 Song Of Love And Lust - Chris And Cosey /Rough Trade/
- 18 Gag - Fad Gadget /Mute/
- 19 High Land Hard Rain - Aztec Camera /Rough Trade/
- 20 Ricochet Days - Modern English /4AD/

GB Nezávislé společnosti /Sounds 19.5.1984/

- 1 Smiths - Smiths /Rough Trade/
- 2 From The Cradle - Subhumans /Blurg/
- 3 Vengeance - New Model Army /Abstract/
- 4 Head Over Heels - Cocteau Twins /4AD/
- 5 L.A.M.F. - Johnny Thunders /Jungle/
- 6 Garlands - Cocteau Twins /4AD/
- 7 Ten Bloody Mary's And Ten Hows Your Father /Elvis
- Costello /Demon/
- 8 Life's A Riot - Billy Bragg /Go Disc/
- 9 Guil - Marc Riley /Intape/
- 10 The Fucking... - A Flux Of Pink Indians /Spiderleg/
- 11 Who What Where When Why - různí umělci /Mortarhate/
- 12 Furyo - Furyo /Anagram/
- 13 Give Daddy The Knife Cindy - Naz Nomad And The
- Nightmares /Big Beat/
- 14 The Painted Word - Television Personalities /Illumi-
- nated/
- 15 Onward Christian Soldiers - Icons Of Filth /Mortarhate/
- 16 Power Corruption Lies - New Order /Factory/
- 17 Hoggins The Stage - Groundhogs /Psycho/
- 18 Burial - Death In June /Syndicate/
- 19 Dead Can Dance - Dead Can Dance /4AD/
- 20 Smell Of Female - Cramps /New Rose/
- 21 Songs Of Love And Lust - Chris And Cosey /Rough Trade/
- 22 High Land Hard Rain - Aztec Camera /Rough Trade/
- 23 Black Leather Girl - Abrasive Wheels /Clay/
- 24 My War - Black Flag /BST/
- 25 Butthole Surfers - Butthole Surfers /Alternative Ten-
- tales/
- 26 Gag - Fad Gadget /Mute/
- 27 Soul Possession - Annie Anxiety /Corpus Christi/
- 28 Ecstasy And Vendetta - Sex Gang Children /ROIR/
- 29 Beance - Church /Carrere/
- 30 In Darkness There Is No Choice - Anti Sect /Spiderleg/

GB Video /Sounds, 14.4.1984/

- 1 The Making Of Thriller - Michael Jackson
- 2 Flashdance - hudba k filmu
- 3 Video EP - Marillion
- 4 Alchemy Live - Dire Straits
- 5 Live - Judas Priest
- 6 Hot Summer Night - Donna Summer
- 7 Toyah Toyah Toyah - Toyah
- 8 Video Show - Shakin' Stevens
- 9 Fourplay EP - Whitesnake
- 10 Live - Phil Collins

GB Metal /Sounds, 14.4.1984/

- 1 Fugezi - Marillion
- 2 Love At First Sting - Scorpions
- 3 1984 - Van Halen
- 4 Bon Jovi - Bon Jovi
- 5 About Face - David Gilmour
- 6 Through The Fire - REAS
- 7 Metal Queen - Lee Aaron
- 8 Victims Of The Future - Gary Moore
- 9 Sentinel - Pallas
- 10 Great White - Great White

- 1 Wynton Marsalis - Think Of One
- 2 David Sanborn - Backstreet
- 3 Herbie Hancock - Future Shock
- 4 Earl Klugh - Wishful Thinking
- 5 George Winston - December
- 6 Pieces Of Dream - Imagine This
- 7 Kenny G - G Force
- 8 Weather Report - Domino Theory
- 9 Jeff Lober - In The Heat Of The Night
- 10 Linda Ronstadt - What's New
- 11 Michael Franks - Passionfruit
- 12 Jarreau - Jarreau
- 13 George Winston - Autumn
- 14 Lee Ritenour - On The Line
- 15 Rodney Franklin - Marathon
- 16 George Winston - Winter Into Spring
- 17 George Benson - In Your Eyes
- 18 Pat Metheny Group - Travels
- 19 Tania Maria - Love Explosion Concord
- 20 Bob James - Foxie

GB Video /Sounds 19.5.1984/

- 1 Video Music No 1 - Různí umělci
- 2 Making Of Thriller - Michael Jackson
- 3 Sweet Dreams - Eurythmics
- 4 Kiss Across The Ocean - Culture Club
- 5 Love You Till Tuesday - David Bowie
- 6 Alchemy - Dire Straits
- 7 Rock 'N' Roll Soul Live - Hall And Oates
- 8 Now, That's What I Call Music On Video
- 9 Hot Summer's Night - Donna Summer
- 10 Duran Duran - Duran Duran

V EKO šel vydané publikace "Koně k nezkracení" se ještě neobjevila v knihovnických majitelů a už z tiskařských listů vyjelela nová kniha, tentokrát monotematicky věnovaná Vladimíru Vysockému. Pod názvem "Zaklínač hadů" ji v edici Kamarád vydalo nakladatelství Práce v koprodukcí s Lidovými. V předkladech Jany Moravcové můžete číst přes padesát textů tohoto znamenitého barda ruského folku, solidní přehled jeho hlavních témat - lásky, hrdinství, protiválečného postoje, lásky k horám a moři, osamělosti tvrdého umělce, satiry na omezenost a prázdnotu. Sovětské předloha nešla v záhlaví doušek: "...Tato kniha není zpěvník..." a lze ji opravdu brát jako kvalitní sbírku básní. To, že jde o pianové texty, hovoří jenom ve prospěch nešťastně zesnulého herce, básníka, písničkáře... Kniha se povedla i po výtvarné stránce, takže s pulty nadých knihkupectví v ořeznu bleaskově zmlzel jeden z chvalitebných počíná nadých vydavatelství.

"Za stůl rače usednou, v krémě prostírá se,
pro homraky rajský kout, já jsem tam jak v base.
V kostele je divný klid, dusno k zosílení -
není tady, co má být, ani tady není..."

A ještě jednou Vysocký. V polovině minulého roku vyšla u bulharské firmy Balkanton deska s devíti písničkami tohoto ruského písničkáře, doprovázená pouze autorovou kytarou. Také všichni vlastníci ruských desek, kde Vysockého doprovázel savdější studiový orchestr, hurá do Bulharska! Album "Autoportrét" vyšlo z podnětu bulharské televize a obsahuje záznam živého vystoupení, proloženy Vysockého osobními komentáři. Hezký je i graficky čistý obal s inverzní reprodukcí Vysockého autobiografické kresby. Pokud chcete získat alespoň částečný dojem osobní působivosti tohoto herce a písničkáře, tady se vám otevírají cesty /Vladimír Vysocký - autoportrét, Balkanton BFA 10796/.

O prvním březnovém víkendě se v kulturním domě na Leitnerově ulici uskutečnila už třetí přehlídka svého druhu během jediného roku, tentokrát pod názvem "Písničkáři 84". Pořadatelé, klub Topas a OKVB Brno I, připravili pro zánice tohoto žánru náročný víkend. Náročný na čas, životní správu, peníze i pozornost. V průběhu tří dnů bylo člověku, který byl odhodlán absolvovat všech šest pořadů, jen minimum času na spánek a občerstvení.

Pátéční večer byl věnován koncertu s názvem "Písničky z divadel". Jednoznačně nejlepším byl Petr Ocelosobě refi-sér a skladatel Divadla na provázku, který připomněl i své písně psané pro dnes už bohužel zaniklé amatérské divadlo. Tak tak. Zdánilivě nepřijemnou situaci vzniklou ohromením hvězdy večera, Petra Skoumala, vyřešil jazz Ventil duo z divadla Brak a jako vyvrcholení Iva Bittová, herečka Divadla na provázku, s níž si divák obvykle spojuje slavnou baladu pro banditu nebo hrstalevská lyrování. Tentokrát byl notně překvapen. Klavír, bítí, Iviný housle a zpěv, že by snad i Křivánekova arkáie. Zesmělně jsem se dosud nezmiňl o Vaškovi Koubkovi. "Objeven" právě před rokem v tomto sále, dokázal od té doby poplést hlavy kritikům i divákům, strhávajícím do víru jeho expresivního projevu. Viděl jsem ho hrát už několikrát, ale tak dobře jako tentokrát ještě nikdy.

Bobotní program začal hned po obědě poslechovým pořadem ústřední duše Folkového kolotoče Milana Kaplana. Autor těchto řádků se přesvědčil, že nejen on se obává současné konjunktury folku. Večer měl být ve znamení blues. Nebyl zcela doslovný, Marek a Pospíšilem předvedli na exotické nástroje /tabla, útar/ nesené exotickou hudbu a Blávek Janoušek dokázal, že to s brněnským folkem práce jen nebude tak zlé, jak se píše. Blues Session, tentokrát v mini-aturní variantě Kalendře Hájek, sliboval svým obsazením víc než předvedl. Úspěch se ovšem standardně dostavil. O to příjemnější překvapení bylo neznámé kapela Jug band z Trince /slovácká kytara, housle, dvě akustické kytary, mandolína, harmonika a bubny/. Předvedla blues ve šlouněm nádechu a s amatérskými /v dobrém slova smyslu/ zápletem. Dana Kohouta povědla ze největšího objevu našeho folku loňského léta a jsem rád, že po zhlédnutí jeho vystoupení jsem nemusel svůj názor korigovat. Hanapaulská skupina Nehlas provozuje "nebezděsný rock".

Nedělní promítání videonámků exotických filmů bylo asi nejočekávanější, nebo přinejmenším nejexkluzivnější částí programu. Filmový přepis alba skupiny Pink Floyd "Zed" přidal hudbě další rozměr a pomohl toto dílo pochopit. Film "Woodstock" přiblížil atmosféru historického amerického festivalu po letech i nám, kteří jsme ji mohli nasávat jen z desek a vyprávění.

Večerní program v neděli měl být vyvrcholením, velká ječná slibovala velký zážitek. Začnu tím, co se mi líbilo nejvíce, vystoupením Olaficha Janoty. Pro mnohé byla jeho hra nestravitelným knedlíkem, pro jiné první pořádnou hudbou dne. Zahrál jedinou skladbu, básně a čtyřicetiminutovou verzi Žlutého kopce, jejíž hudební podoba je vystupnění Janotových stálých experimentů. Z předehry jeho písní se už delší dobu ozývají jeho instrumentální vlohy, nyní se jen více rozrostly, v duchu odkazu amerického avantgardisty Terryho Rileyho, pracujícího a hypnotického účinkem zášklivě nemaných figur. Janota navíc poultučně provězoval svou básnickou obraznost, neklidnou a meditativní. Není to jiná hudba než dřív, Janota je jen poněkud dál. Tak daleko, že mnozí už se na něj nemohou. Rekl to ostatně ve svých jediném komentáři: "Někdo je mistr na navazování kontaktu s publikem, my budeme tvořit bariéry".

Držitelka instrumentální Porty 1983, skupina Honsel z Prahy, přišla s příjemným zvukem v duchu tradičního pojetí městského folku. Texty byly moravskovitě sestaveny z hezkých slovíček, ale právě ta sestavenost si vadila. Klidem byly vokály /svlaště zpěvačky Aleny Sukové/ a kytarové aranže. Znojenský Milan Barča bral melodie udělené příliší okatě podle skrud a veškeru neobvyklými rýmy v textech. B postupem času však přidal na jedním humoru a vystoupení dostalo spád. Skupina Rosá pointa se specializuje na zhudebnění české poesie, šlaci si trochu ulehčuje, ale bohužel i komplikuje život. O textech tady nelze pochybovat /Orten, Hales, Hrabě, Seifert/, o adekvátnosti hudební polohy občas ano. Nový člen skupiny Jan Fišal, mě zaujal hlavně tím, jak dokázal hrát na kytaru bez ohu-

ti. Ivan Hise a přáteli se tentokrát prezentovali v akustické podobě a se silnější vlnkou pianu než předešlý večer. Obecenstvo opět dráždil módními doplnky svého zevnějšku. Z bloku pianu vynikly především "Miláčku vrať se a "Žízeň". Petr Lutka hrál a "elektrickým" Emilem Pospišilem staré známé klavírně. Po pravdě řečeno, ani jsem si nepříliš, aby hrál nějaký nový repertoár. Z jeho vystoupení číslá poněkud a radost se hry.

Závěr večera se dramaticky opět nevyvedl. Kdo Dášu Voňkovou navedl a neslyšel, může litovat, ale po pěti hodinách hudby její pianu nevyzní tak, jak by si zasloužily. Byl to ale příjemný víkend. Přes dvacet hodin většinou kvalitní hudby několika menšinových žánrů, to je projekt, do kterého se v Brně často nepouštějí. Tím spíš je třeba akci "Pisničkám 84" ocenit.

/Karel Pažourek, Libor Kozák - Brno/

Různý, progresivní, upřímný a mladý rock předvedla v letní prozírání sále hostince v Lysolajích pražská publika švýcarské skupiny DEBILÉ MENTHOL. Kromě zážitku posluchačského poskytl českým rockovým i lekcím nadšeného hraní a ochotného, společného inscenování i uklizení beden a aparatury. Hudba čerpající z odkazu progresivních skupin hnutí Rock in Opposition byla výborně zaranžovaná, každá skladba zněla naprosto jinak. Nástrojové možnosti /taky náhodou v londýnských bazénech / byly s citem využity jen tam, kde se to hodilo. Mladí kluci /a dívky/ a sestřečky ve francouzsky mluvící části Švýcarska ani u nás stážívali, že je doma kvůli ocelákům a údečům považují za narkomany a že jim nepovolují pořádat rockové festivaly, ale bylo na nich znát, že hrají hudbu svých arci a že ji nehradí. Bedařianna Kapela /basa, bicí, syntezátor, dvě kytary, housle a desky/ vpadla do poklidného a pívem uspěného světa pražského rocku jako blesk z čistého nebe a znovu donutila položit si otázku: nehrají u nás skupiny jako SÚS, Modrý Efekt, Progress aj. onu ostrvačnickovou raii Chalcidů a Simonových?

Ti, kdož marně bloumají českými zeměmi ve snaze nara-
zit na lidovou kulturu, by mohli sloužit oštětí, pokud by 17. března 1994 putovali kolem tiché podjezdové visky Proseče. Plazet, připravený na sloup, by jim sdělil, že 20 BSM Proseč pod Ještědem a FO SSM EF OVUT Praha, klub G1, pořádají přehlídku angažované tvorby folkových písničkářů PROSEČ 84. Vystoupí: Karel Diepold a Ladislav Vokaty, Václav Kouček, Petr Lutka a Emil Pospišil, Vladimír Merta, Jakub Noha, Jarek Nohavica. Bál Ty Sokol Proseč, 14.00 hodin. Vstupné 25 Kčs. Zákaz kouření a požívání alkoholu.

Vše, co písaři uvádějí, se uskutečnilo. Úvod patřil houslistovi Karlu Diepoldovi a kytaristovi Ladislavu Vokatému. Skoda, že si byli příliš vědomi přítomnosti slavných kolegů. Ladislav Vokatý zpíval neasle, jako by se považoval za pouhého předpěváka zastupujícího místní okolí. Běží přijímaných, ale obydlených písničků protřelý pokusy aktualizovat budovetelaké písně padesátých let, tedy angažovanost v jedné z mnoha poloh. Bál burácel smíchem a oba folkeři museli přivstát.

Petr Lutka stavěl na moravských lidovkách. Domnívám se však, že způsob podání těchto písniček Lutkovi nově-
šel. Jeho sál je v bezprostřednosti, v periodickém až šachovkém podání Zychových textů. Přesto jsme si rádi zazpívali "Mádná duše a tále" a "Bystou Dorotu". Emil Pospišil vnesl do vystoupení dynamický a melodický náboj, čímž posílil hudební projev duše. Jeho sólovka byla velmi příjemná. I když Petr Lutka uvedl některé nové písničky, bylo cítit, že předlépaje na slatě.

Vladimír Merta nazkamlal. Stihl "jit na bžky" pod Ještěd, začít hrát uprostřed přestávky a tím během krátké doby navodit soustředění takřka absolutní a naplnit slovo angažovaný opět jiným výrazem. Tradiční písničkou "K pětadvaceti" připomněl avořímstím jedinou tuzemskou LP desku s dalšími to, že mu jich Supraphon spono deset dluží. Merta uzavřel první půli Proseče 84 předávkou z Čepkovy francouzské poezie moderní doby.

Během přestávky bylo možné ocenit dokonalou přípravu-
nost pořadatelů, kteří zysali skutečně na vše. Šešerovky na křižovatkách, šatna a rychlou obuvlou, přehled o od-
jezdech vlaků či přistavený autobus a hlavně citlivý vý-
běr účinkujících.

Jakub Noha - rozantnáji, jednodušší kytara, spěv ti-
chý i hlasitý, pomalý i zrychlený - podle potřeby vyjá-
dření. Hrál dvacet minut na erotickou strunu, což najpr-
ve zaujalo, posléze se dostavila obava ze stereotypu. Noha "servíroval" jednu písničku za druhou, někdy bez
pausy vyřezující potlesk. Křáče ostříphený, košili za-
strčenou do riflí se šlepi. Připomínal nadřazeného chasní-
ka ze svých písniček. Tento dojem sympaticky amazal pře-
chodem do "angažovanější roviny". Písničkou o rozpádjí-

ci se metropolí dokázal přenést i na ostatní obavu z
možné budoucnosti. Měl nejdelší vystoupení /90 minut/.
Jarek Nohavica, který si splnil Proseč /jak se poz-
ději omlouval/, se stále nedostavoval, a tak pořadatelé
poskytli Nohovi větší prostor.

Kdyby Nohavica nepřišel, uzavřel by Proseč 84 Václav
Kouček, samostatný písničkář a tahací harmonikou. Pří-
moší změnu stylu, přednesu i pózy na jevišti. Připomněl
publiku, že studoval na liberecké "vojáče" a své písně
prokládal vtipnými povídkami o kmarádovi, který se ože-
nil a "zařadil" o rogalu, o ptáčích a o životě. I on
se mohl pochlubit LP deskou, na které má jednu skladbu
/Ozvěny malých acm - písně Návátěva/. Díky přednesu
vkládá a zvláštnímu kvilivému hlasu "tahanému" jak ta
harmonika představuje Kouček avěrázný typ, na který
hneš tak někdo nezapomen. Dokázal pobavit bez podobiz-
ní, jeho texty měly myšlenkovou hloubku, české básnické
obraty i přímoučarou naivitu. Zaujal pianu i ptáčích,
kteří se naučí věrně reprodukovat odpovídající roho-
vory lidí a vyřídí tak sdělovací prostředky, i veslou
parodii "Vánoce".

Jarek Nohavica uzavřel toto příjemné setkání /muse-
lo se skončit ve 20.00 - dáj se o dáj/ třicetiminu-
tým vystoupením. Stylizuje se do role písničkáře, kte-
rou mají anozí ještě v paměti. Jednoduchá melodická
kytara, sugestivní přednes - kořeny na Moravě. Písničky
o divkých koních, vojácích i "27.11.1983" posunuly
vystoupení do roviny krásna. O tom, jak hluboce se sa-
psal do povědomí posluchačů, svědčí společný spěv
přistavilého duu v hledišti. Poslední písničkou,
předávkou, a tedy i tečkou za Prosečí 84 bylo Okuděvo-
vo "Metro".

Přistavený autobus pohotově rozvážel účastníky,
a tak se mohla podjezdská Proseč opět ponořit do své-
ho poklidného ticha.

/Vladimír Vlasák - Plzeň/

4. MO BSM a Klub mládeže ve Znojme uspořádali zajímavou
přehlídku: z původně folkového večera se vyklubala divácky
náročná konfrontace současných folkových "extrémů". Duo Emil
Pospišil + Marek předvedlo druhou část svého nového pořadu
"Předjíždí sítar rock 2000?". Pavel Keras zazpíval směr svých
písní a Olda Janota a Luboš Fidler dokonale zastoupili
nepřijedší hvězdu večera Dášu Voňkovou tím, že předvedli
folkový "rap", skladbu pro rukama rostoucí gramofony.
Jedich avantgardní čin zatím nemá v našich zemích obdoby.
Destrukce slove i samotného zvanolu masové pop kultury -
gramofonové desky, rozdělení publikum na několik táborů,
nikdo ale nemohl pochybovat o Oldově upřímném hudebnětví
a umělecké poctivosti, a jakou mapuje neznámé terény a se
kterou uniká všem pokusům zaředit ho konečně do některé sku-
tky. Organizátorům /za všechny lze jmenovat sourozence
Ovokovy/ se tak dostalo, přes všechny problémy, redostin-
nění: pokud se v čs. folku po letech festivalové konjunktu-
ry něco děje, není to na přínosch masutích akcí, kde jsou
interpreti předkládáni zvyklému publiku jako housky na
krémě v pestrém menu, ale v malých, aktivních klubech,
vedených obětavými lidmi. Tedy tam, kde není folkový spěvák
od mezy publika oddělen lesem mikrofonů a organizačních pří-
kazů, ale naopak, kde stále ještě lze s divkou navázat
přímý kontakt, a kde se obě strany, ti na jevišti i ti
v hledišti, navzájem ovlivňují a obohacují.

V kulturním středisku Opatov /jižní město/ dne 10.6.
odpoledne a večer vystoupili skupiny SEKTOR, BNYK, A.A.POT,
BALELET, NAHORU PO SCHODISTI DOLE HAND, POL TVÁŘE a VITKO-
VO KVARTETO. Organizátorům šlo o výběr toho nejlepšího
z amerického rocku ani o "klání generací", k němuž nakonec
nepřinavazně došlo. Mladé kapely /Bany, Sektor, A.A.Pot/
totiž zahrály lehce zastaralá a nezvládnutá variace na art,
pop či hard rock. To narychlo sezení "veteránů" /část
kapely Mamma Ruho + zpěvák a vedoucí Aleš Drvota/ předvedli
řadu písní české reggae a kdosi v předání řekl "pojdte už,
hrajou muziku". Český rock se hrál i na začátku večerního
koncertu. Nakoru po schodišti došlo band hraje velmi český
/a harmonikou/ a velmi zyská, ale natolik chutné, že nej-
méně z poloviny předvedených skladeb by byly potenciální
hity potenciální rozhlasové stanice pro současně mladé po-
sluchače. Nejprofesionálnější mezi neprofesionály, Vitko-
vo kvarteto, šlo se sebou laskat z Nizozemí v Chvalčicích
a bylo před vystoupením řádně grogy, leč přesto zahrlo
velmi průrazný a poslouchatelný rock. Zbylé soubory pak
bohuzel jen potvrdily, že většina kapel hrajících novou
vlnu a hrůstí ulpívá pouze na samotném faktu, že ji hra-
jí.

/V.Lindeuer, Praha/

Berlinský festival politické písně, který se koná obvykle v době pololetních prázdnin, nebíží každý rok, ale rozdíl od toho něžného, alespoň jedno či dvě zajímavá překvapení. Letos pořadatelé posílali /po Miklase Theodorakisi, Stomy Six, Bollara Brandovi, který v roce 1982 předvedl celou vynikající operu Kalahari/ příležitostně těleso, které si podle návodu ke způsobu ochrany proti atomovému výbuchu /nohama k epicentru/ říká Duck And Cover. Tvořili je hudebníci tří zemí - z USA přiletěl vynikající trombonista George Lewis a dva členové dua Skeleton Crew, specializovaného na improvizovanou hudbu - kytarista Fred Frith a violoncellista Tom Cora. Zpěvačku Dagmar Krauseovou a bubeníka Chrise Cutlera z Velké Británie doplnili Heiner Goebel /kytara, přednatáčecí pásky, klavír/ a Alfred Harth /trombon, saxofony/ z NDR. Každý z nich ve své zemi působí v řadě jiných souborů a pracuje na svých projektech, takže Duck And Cover mohou vystupovat opravdu jen výjimečně.

Základní koncepce jejich vystoupení vycházela ze schopnosti všech sadal hudebníků hrát komponované i improvizované neinstruktované skladby, blízké hlukům. Jediná hodinová skladba byla rozdělena na víc než padesát segmentů v délce od tří vteřin do sedmi minut /za každý Pershing na území NDR jeden/, oddělených od sebe výbuchem, a několika vteřinami ticha. Někdy to byly úryvky písničky, jindy improvizované sólo některého nástroje, kolektivní improvizace celku nebo jen hluk. Nejkrásnější momenty byly úmyslně přerušovány výbuchy, v okamžicích, když i nezkoušený posluchač začínal pronikat do podstaty hudby. Takto vzniklý pocit skládky automaticky obracel mysl posluchače k přímě, již bylo výbuchy a nestálým tichem demonstrováno nebezpečí nukleární války. Opravdu krásný způsob, jak je možno v angažované tvorbě spojit formu a obsah a tak dokázat, že avantgardní hudba má nlu proslovit v síři až nečekaně.

Muži sálek divadla Berliner Ensemble, v něm kdysi působil Bertolt Brecht, byli natit nadšenými posluchači. Odešlo jen 15 lidí, což je velký pokrok ve vývoji vkusu východoněmeckého publika /pro podobné ledené koncerty skupiny Cesarij osadil rok předtím trojásobek diváků/. Západní návštěvníci tvrdili, že spolu s Charlesem Hadenem a jeho jazzové leděným Libertatem Music Orchestra, patří Duck And Cover k bezkonkurenčním špičkám politicky angažované experimentální hudby.

/Josef Vlček, Praha/

Ostrov mladého rocku

Kulturní dům v Ostrově n/O uvedl pod názvem "Mladá rocková scéna '84" dne 19. května několik nadějných souborů. Předtím začaly KRAŠNÉ NOVE STROJE, desetičlenné strojové rockové těleso, nakrátko ostříhané, kterého je hned pět javišů. Rytmičko, dechy, sbor dvou dívek a jednoho chlapce, nikdo neočuluje, vše je podřízeno rytmu. I následující MAMA BUBO má ávín a překvapení ve změnách tempa, básně a hoci má vytvářejí jednotlivý motor, klávesy nemalují barvičky, ale zduřují hudbu. Divadelní rock předvedlo VITKOVÉ KVARTETO spolu s troškou cizemnovatiny /názvy skladby/ i těloviku /metrové výskoky zpěváků/. Husor je ohlivení estrádou, ale rock je to tvrdý. HUDBA PRÁDIA očekávání neuspokojila, skladba chyběla napětí, vyzněly všechny stejné.

Večerní program zahájila mladá skupina A 64, doprovázená výkřiky publika "Ukažte máničkám jak se hraje!". A jako když se spojí stovky do zánovky, kapela zahrála pevně rychlý rock'n'roll. Publikum nevydrželo a tunc v uličkách, následuje tedy zásek pořadatelů, všeobecné zklidnění a alb obecněstva "my už budeme hodný". Seriosně skupina MOPEO ašl částečně uklidnila: dunivý, motorický rock bez kudrlinák měl bohužel novou slabinu - texty. Montážská kapela RADIO /na plakátech uvedena jako Fun Krok/ hned první písničkou "Nech tu kytaru, neuděláš sestavu..." znovu přivedla publikum do bodu varu. Rytmičky důrazně písničky hřbou jevištěm jako mechanickými hračkami, pouze metrové výskoky basáka a dokonalejší roznožkami se rychle předstává vyvíkají. Skupina BON PARI předvedla jevištní ilustraci svých písní. Dva "herci", voutaty tlučák a vystříhaný dlouhán předvádějí topení vrha v kádi, pítí piva i hit "Kánda mi prasika, do oka mi mlačka", číslí hudební projev ve stylu předstávky kapel /opět saxofon/ posouvají do kategorie groteskního rocku.

Tehle setkání a mladá hudba prý nebylo poslední, a tak doufáme, že se Ostrov n/O stane oázou osvětlení v naší popové řadě a zavedené rockové profesionalitu.

/Vladimír Vlasák, Plzeň/

Ač se to nazývá, rockových festivalů, nejen plánovaných, ale i uskutečněných, přibývá. Na "Neplánovaném večeru" FF Brno hrály 24.2. skupiny PODKOŽNÍ VCHOD /výborné rytmičké písničky a dobří texty/, PRO POČIT JISTOTY /velmi dobré instrumentální výkony, přehledné skladby/, UZENÉ

KOLENO BAND /experimenty ze hranicí zvládnutí/. 25.3. v Sezimově Ústí se představily kapely ROULE /vlnatní věci výborné, většinou ale převzatý materiál/, BETON /neproměnná neuvyvetalová zář/ BODA /hráčeky dobří, celak ale nezabral/ a MOTOHARD /ováděný hard rock a dobrou zpěvačkou/.

/Jana Charvátová, Praha/

PŘECE SE TOČIL...

25. června 1984, studené sobotní ráno. Rychlík vyklápi na brčelavském nádraží ty, kteří se rozhodli věnovat červnový víkend návštěvě největšího folkového podniku pod názvem Kolotoč '84. Cílem každého, kdo ještě nemá vstupenky, je Dům kultury ROKH, hlavní stánek "folkové pouti". Zde návštěvník zjišťuje, že podstatná část vystoupení probíhá též v kulturním domě Stará Brčelav - je tedy nutno kyvadlově pendlovat mezi oběma centry. Pořadatelé mají přichytáno dvanáct koncertů, je tedy nutno strávit nějaký čas nad programem při libé vhodné kombinaci. Osou celého dění jsou tři hlavní koncerty /dopředu zcela vyprodané/. Další kategorií tvoří velký počet koncertů střední velikosti a nakonec osamostatně recitály. Vše se časové i místně propřádá a překrývá.

S trasou lištů v kapse vyráží návštěvník proti proudu Dýje do KD Stará Brčelav v očekávání první jízdy na Kolotoč: koncert šálo lá pod názvem "Cesty" aliboval zajímavé setkání a kapelami, které se vymykají škatulkám. Nabýt ašl uvítal pražskou Relaxaci. Čtyři bílé oděny hudebníci zavedli publikum na arozumitelnou cestu relaxace spojením indické zvukomalby a lidovou /i vlnatní/ baladou. Výsledkem byly písničky, které bychom mohli označit za české. Jiří Mazánek: "Chceme vyjádřit klid, lásku, otevření se ke komunikaci hraní a přibírat k tomu posluchače..."

Daniel Kohout, krátce střížený pražský písničkář, předvedl úderně rychlé písničky odkojené rockem a jednu pomalou a protiválečnou tematikou /Červený kameň/. Jeho skladbami se často mihají holky, někdy avlečené, přes které vykřikuje autor bolestně zaburvaný hlasem avá posity /ještě bílá jako růže - bílá a studená - tak já tě rýpnu nosem - a budeš hned červená/.

Skupina Nahlas a Ivan Hlas vystoupili a naivním rockem, podbarveným houslemi Pavla Cingla. Některé skladby působily trochu keřvárensky, přímocnost textů byla někdy politická, jindy dokonce vrostla do hudby /Karliku nech ten toluén, na světě je plno lepších možností, pojed a náma ven/. Písničky to byly melodicky přehledné, šlapaly. Ivan Hlas bude jednou klasikem.

Skupina Jahloň využila šance dokonale si získat folkové publikum. Dokáže i z běžných zvuků udělat hudbu. Jiří Černý to definoval: "Je to něco mezi prolověkem a Haydnem".

Cesty těchto účinkujících křivolakami stylů jsou pro folk opravdu podnětné. Mohly by ukázat cestu ven ze sterility.

V Domě kultury ROKH probíhají recitály Jakuba Nohy, Pavla Dobeše, Jiřího Vondráka, Dušana Valucha, Karla Plihala, Oldřicha Janoty a š.p.b. Návštěvník si vybírá vystoupení Pavla Dobeše, kterého nikdy neviděl.

Již v úvodu svého koncertu /8.12./ se Pavel Dobeš přiznal, že devadesát minut je pro účinkování jednotlivce příliš dlouhá doba a že mu vypomáhá předřazené texty a zpěvák Jiří Trz. Písničky jsou jaksi bezkomedií, působily zprvu mile, avšak též byly-li podány ostravskými dialekty /Včera mi od něho/přála jedna zprava/historicky pohled/přý kritiku zaručuje/na moich posekach/dosaavedni prava/přý puda patří tomu/gdo na ni pracuje.../ Pausy mezi skladbami byly vyplňovány četbou dopisů z MB a Obrany lidu, díky ostrádním narážkám /mám v celém JZD nejlíp pěstované kozy/ a všestranné choulativní vtipů ašl lidé hodně smáli. Jenže jak písničák i vtip přibývalo, bylo jasné, že recitál časově menší by byl "větší".

Koncert 8.20. Folkforum I. začal v 16.00, starý kulturák pramenil ve všech a konferenciér si spícel Kolotoč a Portou. Manipuloval publikum k vytváření atmosféry absolutní nekritičnosti, člověk se ašl písničkou. Naštěstí většina z deseti účinkujících mohla být apudována upřímně. Plati to i o Miloši Jasmouškově ze Slavčova, jehož náledové, něžné ašl křehké písničky, pohrávajcí ašl s linozovou alovatínou, pomohly překonat nepřijemnou roli prvního vystupujícího. Proměna /Zářeh na Moravu/ uvedla ponalé, k zasvěcení nutící skladby doledované pinkfloydovskou kytarou. Její šéf, písničkář Jiří Gruz, doprovázen basovou kytarou a klávesami, uvděl semelkovským hlasem písničky avé i na Kainarovy a Holmsovy texty. Jiří Trz obstaral přechod k plytké jednoduchosti. Zaměřil se na dámské protáčky a dvanct minut bombardoval nepřívle publikum svým skladbami, a nichž nejrefinovanější působila věc a výkřikem Modrý dílny máš! Skupina Hořký pomeranč /Navířov/ překvapila punku složením. Tři zpívající dávkata a dva hrající kluci /kytary/. Jak dmská část skupiny přiznala, byly to "tak trochu bské písničky": on a ona, on ona a ono, on ona a onl, neodcházej, něné doteky atd. Kytarový doprovod zaujal víc. Pardučický soubor FN přidal ke dvěma klasickými kytarám basu

a uváděl většinou další skladby, jejichž textové obrazy známeným posluchačům aplývaly v jedno. Krizový bod prolomil až Daniel Kohout a potvrdil dřívější dojem rockové uvažujícího a precizujícího folkaře. V bulletinu Kolotoče o sobě řekl: "...vlastně nedělám písničky proto, aby mě kontaktovaly s lidmi - dělám je podle sebe. Text vyjadřuje hlavně můj vztah k světu. Nejsem přílišný optimista, jsem introvert a mám v sobě hodně nedůvěry a strachu z budoucnosti. Jen v určité euforii újmám veselý. Máma strach a trámu z lidí, před kterými vystupuji, a tak se tomu snažím opakovat i tím, že má hudba je jakoby agresivní a vykičená, i melodicky." Jakub Noha vystoupil se svým typickým kontrastním projevem: kolářské písničky šeptaných, křičených i polomluvených. Texty hyli tu jasnými, tu akrytějšími metaforami, od přehledné výpovědi k filosofickým úvahám. Byl to zážitek, přestože pokročilý čas kladi zvýšený nárok na pozornost publiku. Tu si udržela i kerlovská skupina č.p.8 a Jaroslavem Ježkem, modernější rytmiku a vyzrálejšími texty, prozrazujícími osobitý názor a nadsled. Závěr obstaral třínečkový Jug Band, bluesové seskupení, při kterém vše oživilo a prociťlo: ačlová kytara, basová kytara, housle, buben Mamut, dvě akustické kytary a valcha spustily naplno své /pro jistotu nanevidované/ blues. Dojem z bezprostřednosti byl by obrovský, potlesk afidával - hlavně díky "dálničkovi na Mamutu" - salvy smíchů.

Vzhledit se ranním chladem, v ústech jako v nevětrané čtyřce, jedno oko zalepené a větvíčky ve vlasech - to by mohlo být blues. Marní blues bluesové kempu. Další blues čekalo návštěvníky KD Stará Břeclav: Nedělní bluesové ráno. Josef Streichl z Ostravy, na folkových acenách známý už od konce 60.let, zazpíval zemité, typicky ostravské blues, plné haviřů, hospod, drsné krásy a dialektu. Jug Band přehrál své skladby za pomoci hostů /Josef Streichl a Petr Introvici přifoukávali na harmoničky/ a bluesovou náladu se podařilo vystupňovat skupině Bluesberry.

Přestože byli jen tři /kytara, basákytara, bicí/, spolu s Karlem Plíhalem předvedli svou představa hanapaulského bluesování /blues je ráno pod Petřínem a nevědní den za školou, blues je dítina a červený víno, a před plátky a kofolou, blues je člověk lizle splínem a policijní patrolou/. Hozářena o členy Jug Bandu skupina pokračovala ve svých kouscích /Klávovice, Sedláčkův smyč./ Skoda že nepřišel ČDU.

Kdo chtěl stihnout bratislavský Slnovrat /koncert č.16/ musel rychle přeběhnout do domu kultury ROH. Miloš Janoušek, Julius Kazimír, Zuzana Homolová, Ivan Hoffman, Martin Mašek, Dušan Valuch, Petr Michalovič a Pavel Malovič vystupovali, bohužel, v poloprázdňové sále, ale připravili svým příznivcům slušnou pohodu díky vtipu, ukromosti, inteligenci a křehké kráse svých písniček. Posledně jmenovaný v Bulletinu uvedl: "Snažím se zachytit podstatné z toho množství. Stráňd to. Máte doložitější je odpověď na otázku, či v "malom" súkromí alebo vo "veľkom" na koncerte. Odpoveď sa naba. Darovať. Nie je to reflex, nie je to zvuk. Ten veďer znamená mozgovú prírodu. O čom si, čo je prírodné okolia a sna. Moja snier je stručnosť. A hustosť bez zbytočných písmen. Do času sa potom zmení viac. Hudebníka polievka je ajtější. Možno zostane čosi na tanteri, ale nie každý má všetko rád..." Zuzana Homolová: "...pokúšam sa vyjadriť, o čo mi nejde: o spôsob šírenia osavty formou predpredaja niečích akúsnosti a pocitov." Slnovrat má ve slovenské populárni hudbe dôležité miesto, byť opomíjané aasmédi. Vyplňuje mezeru, ktorá zde byla díky absenci většiny folkové snahy. Přesto je tento bratislavský folk jiný než český nebo moravský, i když myšlenkové navazuje na Osvobozené divadlo, rený Semefor, pražské písničkáře či poezii Kainarova, Nezvalova. Zpívající lékeři a inženýři abývají látku své tvorby dost vysokou. Nuti posluchače přemýšlet, ale nevadou ho ze ruku až k "javné pravdě", nechávají závažné na konci své písničkářské výpovědi problémový otazník či varující vykičák.

Zatímco na chodbě hlouček lidí poslouchá právě natočený Janotův recitál /keřefák vyluzuje šumy a zvukové smyčky, ale přístroj není porouchán/, v divadelním sále začíná třetí hlavní koncert, doprovázený úvodním slovem Jiřího Černého. Jabloň opět sklídil ovocem. Michal Němec o své muzice řekl: "Přirovnal bych to k obrazu. Vnímáme prostě celek jako takový a ten by v nás měl teprve vzbudit /či vyvořit/ nějakou myšlenku, která není dopředu svázána s předem určená. Tak nějak to cítím i v hudbě - poslouchám ji jako celek a až po několikařech poslouchu většinou stýšám, o čem se vlastně zpívá. Bud mi to v hlavě utkví, nebo ne."

Petr Lutka a Emil Pospíšil předvedli své tradiční vystoupení ve znamení známých písniček. Lutkova popleteného úvodního slova a Pospíšilova citlivého doprovodu. Encuziac, skupina očená z Přerova a okolí, zapínila celé jeviště a zazpívali bez vysokých uměleckých ambicí to, co je baví: lidovky, jeden rock'n'roll, několik vlastních věcí.

Zajímavou odnož básnického folku předvedla brněnská Bosá pointa /verše hlavně od Ortena a Nezvala, kytara, klavír a dvě zpívající dívky, svižný doprovod/.

Pěticienný Folk team spojil jihomoravskou libozvučnost a Janový folkový zvukem, ale méně živými texty.

Neřeková překvapením bylo vystoupení Mariona Vargy. Tolerance publika neznala mezi a závěr minirecitálu vyzněl jednoznačně ve prospěch hudebníka, obklopeného klavírem, syntezátorem Roland Jupiter, vocoderem /přes který dokonce i zazpíval/ a automatickým bubeníkem.

Dušan Valuch, nejvýraznější osobnost Slnovratu, inteligentně parodoval snobismus /"O oblíbě salátu z volské tlamy"/ a svojí profesí chemického inženýra propagoval písní o "Starším archandělovi středního doletu".

Do závěrečného koncertu zasáhl též Karel Dísleď, doprovázený šikovným houslistou Ladislavem Voketým. Publikum se chytlo hlavně díky premiéře budovatelských písní z padesátých let, kontrastujících svým dobovým nadsněním a přímocností s dneškem. Jestli je Dísleď skutečně takovým talentem, za jakého bývá označován, uvidíme zřejmě později.

Závěr koncertu a tačku za Folkovým kolotočem '84 obstaral Karel Plíhal. První písničku vnoval Jaromír Nohavicevi /"krá,krá,kránsá je svoboda..."/ a pokračoval svými typickými skladbami založenými bajkovými zvířátky i slověčnými postavíčkami /Malý princ a kytarou; ...po dvou dalších půldecí se malíř stává anlikem; na zahrádě přístál talíř a marten a tykadýlkam/strká nohík do hlíny pospruže broučka/odpustme to malíři že v mládí hltal Souček/. No a po třetí přídavku to skončilo.

Quo vadis, Kolotoči? Návštěvník tohoto folkového setkání musel smutně konstatovat, že neztihl a ani nemohl stihnout všechno. Z doslechu a pohotovému bulletinu se mohl dovědět o vystoupení Jarmily Sulákové a Jana Rokty, Zuzany Homolové, části skupiny Relaxace a souboru Břeclavan na výborném špalíčku, o pátečním a sobotním hlavním koncertu /C.K.Vocal, Jiří Vondrák, Iva Bittová, Heurák, Pavel Karas a další/, antidiskotéce Jiřího Černého, recitálu Murayasa. Přesto apatřená koncerty pomohly vytvořit se jukými soukromý obraz o Kolotoči '84. I bez většiny "hlavních hvězd" předvedl peatrou paletu českého, moravského a slovenského folku horizontálně i vertikálně. Byl neobyčejně tolerantní k ostatním žánrům.

Syntézy a indickou hudbou a filosofii /Relaxace/, rockem /Nahles/, zemité blues /Jug Band/, městské blues /Bluesberry/, nezákatulkovatelnost /Jabloň/ a Marian Varga - to vše publikum přijalo. Tato skutečnost nasazuje nutnost hledání a zkoušení. Folk masoví a hrozí mu jevy s tím spojené /skleróza odsouvající do muzea, podbílivost, poplatnost módam a obecnému vkusu, obrovská amfiteatry a všeobecná obecenatvme/. Zároveň trochu přášlapuje. Pokud vykročí, tak až je to zájímavé. Máže se přitom opřít o Kolotoč, využit jeho fóru i zákulisí ke konfrontaci názorů a stylů.

Současný model Kolotoče /dvadřacet koncertů ve třech dnech/ je tak zhuštěn, že ve své dobré snaze ukázat mnoho ukáže méně. Návštěvník má sice možnost volby vlastního programu, ale zákonitě vidí stejné interpretý víckrát a k tomu přídavkem mnoho těch alabších a alabých. Ideální by bylo mít vstupenky na všechny tři hlavní koncerty - jenže nabídka je příliš široká a folkový nadšenec chce vidět i nějaký ten recitál nebo menší koncert. Emil Pospíšil k tomu v bulletinu řekl: "Kolotoč je podle mě zbytečně veliký a aplášený. Ne nadarmo se říká, že kolotočáři jsou zmatkáři. Myslím si, že je to moc gigantický podnik, že by klidně stačila jedna třetina, ale zato kvalitnější. Nelíbí se mi, že je slyšet samá chvála a žádná kritika. Publikum se dostává do stavu, kdy ztrácí rozlišovací schopnost a bere vše, i to, co není dobré".

Folk je u nás tak trochu jevem sociálním. Odráží v sobě úroveň hľadiny reálného veřejného mínění, které funguje podpovrchově a může být pouze čteno. Z toho vyplývá i role písničkáře, který je jakýmsi lidovým novináři, veřejným mluvčím a formulátorem toho, co "vial ve vzduchu" - a tím neuzpěčím, že stačí publiku podstrojovat systémem šikovně umístěných narážek a úspěch bývá zaručen. Není chybou publika, že narážkový potenciál je v něm vysoké nahuřován. Každý, kdo vystupuje jako písničkář proto může vzbuzovat velké sympatie, se kterými souhlasí i ona nekritičnost publika, protože proces jeho přirozené diferenciace je díky omezené životní době "úspěšného" folkého interpretu narušen. Vznikají pocity sympatií k písničkáři, přerůstající v sympatie k jeho zvláštnímu umu. Pro folk je to však cesta nebezpečná, vedoucí do slepé uličky bezpohlavního fandovství a černobílosti. Doštal by se tak do druhého pólu maloměstství, proti kterému by se vždy měl stavět.

Nejzajímavější koncert Kolotoče se jmenoval Cesty. Půjde folk cestou rozbití akustik nebo setrvá v zohřátém stavu? Bude srozumitelnější nebo zamílenější? Bude Kolotoč schopný tyto otázky zachytit? Bude přístál Kolotoč?

/Vladimír Vlasák, Píseň/

s nímž nikdo by nebyl nadšen druhým jím, než jakou "čestnou" zodpovědností /spíše veče by znemožnila, aby celá organizace otálela sádkami chyb, a rychlost výměny informací díky napětí na síti potlačila by možnost klasifikovat kontakt/.

Zdalo se mi, že i mnohá jiná lidem a mnohé jiné nápadky se zdaly te-
kovy, a protože víc klavírů a nebylo se vika nic věci by se
posled, jak nervózní daly do pohybu. Protože jen správně naze-
rovaná kinnost přinesla klavírů, to znáte, jak se vždy pře-
ce je i nativní trévu a listy k tomu naselene. Zdálo se mi, že bych
měl též malé, čili organizaci co nejdříve /protež madeni a hory el-
nu/. Zdálo se mi, že doba někdy by měla, že stačí jen začít.

Z onoho "anu" mne tvrdě vytrhl jeden jediný člověk na špič pyramid,
který to také "mali" dobře, ale protože se sám neznal, tak se
o něj, a stále mění se dokladě odaluvi s přetvř /neboť s nepřetvřil/
seže kolem sebe hlavy nehle. A dokud tohle nepochopí a sám nebu-
chvíť s tím něco udělat, opravdu mu není pomoci.

Tobě je mi moc líto. Tobě bych rád pomohl změnit. Tobě jsem chtěl
dodát.

Marek

P.S.

leď, když dokáže smysl pro "fair play" a tohle otištěné v dal-
ším čísle budou-li kdy jaké vědy, nebo alespoň vyvěsíš na do-
stet seki: ME, mnoho napřevíř a už jsi vyrobil k lepšmu pís-
kmu".
Proč se pokud se domníváš, že tu bora spiny, kterou jsi vykříd-
vázal nabídkou účasti na kazetě "Pro Arriku" a větou "... máš
návrh přemění z toho, že mne nikak netěší vyvolávat napětí, kte-
ré by mělo být vidné, s taky nebcí, aby ti lidé nadávali - ka-
kou povahu znáš dobře ... / v dopise z 14.8.1.7. / dokazuješ,
že ti chybí smysl pro rovnováhu a nevidíš věci ve správných pro-
porech.
Když, je síce bora, ale přetř sí znovu citát uvedený v zá-
hlaví tohoto dopisu. Pro mne přetř neexistuje.
Jak to vysvětlíš 10 000 čtenářům vtičeného listu?

ZPRÁVY ZE SVĚTA - září, říjen 1984

ALARM natáčí druhé album. To první, Declaration, se téměř rok drželo na špič žebříčku. AZTEC CAMERA vydala novou desku s názvem Knife. Steve HACKETT natočil v Brazílii a vydal v Anglii nové album Till We Have Faces. Má to být první "ambisonicky" natočené el-
pičko - posluchač má mít doma při poslechu pocit jako kdyby seděl přímo ve studiu. Andy SUMMERS a Robert FRIPP natočili a vydali své druhé společné kytarové album Bewitched. JETHRO TULL, odtřihání, v kravátách, předstoupili před britské žurnalisty aby předvedli nové album Under Wraps. Holandská firma Idiot Records odkoupila od své japonské "kolegyně", firmy Alfaife, pět alb japonských interpretů a souborů. Evropa se prý již těší na desky skupiny Melon /něco jako Zappa/, Yellow Magic Orchestra a další.

Ty tam jsou doby jednoduchého rozhodování: buď Beatles nebo Rolling Stones. Rock nebo pop. Např. časopis SOUNDS z 8.9.19.5 uvádí na str. 54 a 55 žebříčky: singly a elpička domácí, britské produkce, singly a elpička americké produkce, žebříček reggae /skupina Brigadier Jerry/, psychedelie /Amphetamine Gazelle skupiny Mad River/, metal /singl 2 minutes To Mid-
night skupiny Iron Maiden, elpička W.A.S.P. stejno-
jmenné kapely/, "nezávislá" /singl William skupiny
Smitha, LP Revolution skupiny Theatre Of Hate/, indu-
strial /The Attribution Of Reason skupiny Attrition/,
cult /Battery Humana skupiny Amelix/ a Music Video
/Arms Concert Part 2 - Jeff Beck a Jimmy Page/.

Singl 2 Minutes To Midnight a protiválečným tex-
tem se výborně prodává. Jenže jedna věc je složit pí-
seň proti válce a druhá je vědět, kam jdou peníze z
prodeje. Firma EMI Records je totiž součástí většiny
celku Thorn EMI a ten, kromě mnoha jiných věcí, vyrábí
a velmi úspěšně prodává i zorané a počítačové systémy
pro vojenské účely. Větší "rozhled" by v tomto ohledu
potřebovali i jiné kapely, registrované u mamutích
firem CBS, DECCA, POLYDOR aj.

IRON MAIDEN ai zahráli na pěti vyprodaných ata-
dionech v Polsku /pro uniformy prý nebylo vidět oby-
čejné fanoušky/, ale ty právě problémy prý nastaly
pro kapelu až při tranzitu přes CSSR. Skupina byla
nejprve pokatována /sam zřejmě ve valutách/ pro "rych-
lou jízdu", pak čtyři hodiny prohlédávána na hranicích
a pak dalších deset hodin zadržena tím, že částí cel-
níci rozebrali dva nákladáky a aparaturou v marné
snaze najít např. drogy.

"Independents", "indies", nezávislé, malé ale
silné firmy sebou mrskají i na našem kontinentě. Svý-
cní Rec-Rec Music vydávají např. Dabla Menthel,
Eron Fou Jeloubien, Ferdinand, Belgičané Cremmed
představují Minimal Contact, Zazou Bikaye, Španělské
Trea Cipreses, Italové Kindergarten se pyšní kapelami
jako jsou Neon, Litfiba, DeRemma.

Brian ENO dokončil druhé album ve spolupráci
s pianistou Haroldem Buddem, koncem roku vydá Music
for Film Volume 2, a producentky se podílí na no-
vé desce skupiny U2.

K O U P Ě

Poplach kolem Beatles, Beatles v písniích s obrazy, ézdy světových mikrofonů, Melodie 70/11, 72/2, 73/11, 3/2 i celé ročníky, Rock 2000 II, knihu Let It Be, jazzpety, Bulletin aj. Mojmir Kalužník, Reissova 1, 787 01 Šumperk.

Kapodestr, kvalitní. J.Vágnér, Zahrádky 862, 272 04 Kladno.

Kruh 1-4, Osicka-Poldauf /slovník/, uveďte cenu. Petr Ryšák, Popelníková 52, 312 06 Plzeň.

Kruh 1-6. Daniela Maršáková, Roháčova 70, 130 00 Praha 3.

Tuner firmy Pioneer. Jiří Mucha, 747 31 Velké Hořice č. 14.

Rock 2000 II. Petr Zlámal, Wolkerova 1596, 738 02 Přerov Místek 2.

LP Oldfield-Crisen, Yes, Asia, Rock 2000. Jiří Fuchs, Pelského 710, 357 35 Chodov.

LP V.Merta, Ntka a jiné. M.Stěpka, Skuherského 25, 370 01 České Budějovice.

LP Alvin Lee, TYA, Yurdbirds, MC5, Cream, Who, ZZ Top, Jeff Beck, Ozzy Osbourne, Saxon, Animals, Uriah Heep, Rainbow, Deep Purple, Led Zeppelin, Iron Maiden a pod. jen 100% stav. Pavol Kraus, Oštepová 6, 04001 Košice.

LP Mišák, ETC 1, Marayna 1, Merta, Marie Bočková, Rhodová 7/1106, 141 00 Praha 4.

LP Stooges, Wall Of Voodoo, Chelsea, Plasmatica, Joora, Billy Squier, Fashion, Residents, výběry punk a new wave, heavy metal, nabídněte. Petr Karlíček, Oulín 15, 352 01 Aš.

LP Donovan, Mitchell, Dylan /vše GK/, Safran 2, Vodňanský Skoumal, Stanislav Koňářík, 756 06 Velké Karlovice 119.

LP Hana Hegerová 1966, Semafor do roku 1970. Helena Kotlanová, U družstva Ideál 7, 140 00 Praha 4.

LP Spirituál kvintet, Vandrovali hudei. Roman Klindera, Bieleova 15, 150 00 Praha 5.

Beatles v písniích s obrazy, Poplach kolem Beatles, Jazzbulletin 1-25, Kruh 1-6, či do roku 1983, Aktuality Melodie, knihu Let It Be a jiné materiály. Miroslav Sidor, Loučná 245, 463 34 Hrádek n/M.

Melodie do roku 1975, Pop Music Express, RMS, Populár. Ilja Matouš, Rybova 7, 162 00 Praha 6.

Rock 2000, LP Magna, foukací harmoniku Hohner blues i jinou novou. Jiří Pelc, Hrachovec 2, 757 01 Valašské Meziříčí.

Struny na akustickou kytaru zn. LaBella, Ibanez, Gibson aj. Dr.Zdeněk Luňáček, Vltavská 365, 375 01 Týn n/V.

Melodie 72/12, 73/3, 76/8, LP nehraný rock. Miloš Bomeš, Rudé armády 303, 509 01 Nová Paka.

Repro sloup dvou-trojdílný firmu Sony, Technica, Pioneer. Vlastislav Procházka, Chaloupky 577, 696 01 Veselí n/M.

LP Merta, Kratochvilová, Pražský výběr. Oldřich Martinák, Lidická 221, 250 70 Odolná Voda.

LP Yes-Close To The Edge, Pink Floyd-Dark Side, B.Stones-Black And Blue, Deep Purple-Čichutnáva, Janis Joplin-Greatest Hits, CBM-Days Vu, McCartney-Ram, Simon-Garfunkel I,II, Most přes...vše Supraphon. Beatles-Stg.Pepper, Hollywood Bowl, Magical Mystery Tour, Yellow Submarine, With The Beatles. Vlastislav Mejstnar, Nábreží duk.bojovíků 2102, 544 01 Dvůr Králové.

LP Kate Bush, Pretenders, UB40, Specials. Petr Kulatý, Kozmonautů 13, 772 00 Olomouc.

LP Jan Hammer-Hammer, Yes-Cinema, Oldfield-Crisen, Hollies-20 Golden Greats, Asia /obě/, Loverboy-Keep It Up, Blind Faith, Merta, Foreigner, Pražský výběr, prospekty firmy Pioneer, knihy beletrie. Ivo Drábek, Sadová 11/31, 695 01 Hodonín.

LP vše od B+8, W+V, Vodňanský a Skoumal, Rebels, Matadors, Blue Effects, Kufe v hodinách, P.Hammel, Beatles, knihy a tiskoviny Rock 2000, Kruh 1-4, Melodie 9,12/79, Jazzbulletin apod. Petr Dačev, Mendšlejeva 7, 709 00 Ostrava.

EKO 1, LP Lennon-Two Virgins, Wedding Album, Live Peace In Toronto, Plastic Ono Band, Some Time In N.Y.City, Mind Games, Walls And Bridges, Shaved Fish. Lubomír Picha, Drábkova 16, 851 01 Bratislava.

Texty současných čs. folkařů, případně i s akordy. Jiří Hladík, Krčín, Nábreží 90, 549 02 Nová Město n/M.

Jazzpety 1-6, 9-11, Jazzbulletin, LP Merta, Joplin, Pavel Vlášek, Kostková 442, 196 00 Praha 9.

Časopis BRAVO, kterýkoliv ročník i jednotlivé či další zahraniční materiál. LP Uriah Heep, Queen, King Crimson, Genesis atd. Tomáš Kilian, Pichlova 2534, 530 02 Pardubice.

LP Gentle Giant, King Crimson /Starless/, Adrian Belew /Lone Rhino/, Talking Heads /Fear Of Music/, sluchátka Technica 510. Jaromír Šlma, 783 21 Bobákov 11.

LP Pražský výběr, Republika, Lady Punk, Trio, DAF, U2, Marillion, Robot, 13 Floor Elevator, Nina Hagen, Dirty Looks, Mr.Big, J.Pařula, 793 98 Bohušov 50.

Polaký NON-STOP 1/84, LP Box, Pražský výběr, Merta, Paleček Janík-Kukátko, AG Flak, OPMO 2, BP Mohn, Marayna. Pavel Strnisko, BNP 22, 920 01 Hlohovec.

LP M.Mann, Lords, Trogs, BD Group, BB Jeans, Parsons a jiné a let 1960-70. Ing. Vlastislav Urubek, 696 04 Svatošovice-Mistřín 440.

LP P.Novák-Mořitba se lásku, vše od Skiffle, Semafor, Horníček-Doufa utajené housle, Kruh 1-7, Melodie 63-70. Milan Planka, 736 06 Velké Karlovice 223.

Časopis Melodie 1963, 64, 67, Jazzbulletin 1-11, Kruh 1, RMS atd. Jiří Bary, Nová 1396/14, 400 00 Ústí n/L.

LP Grachuta-anava, Magia oblokov, Draga se vidnokres. Jiří Binder, 691 03 Rakvice 415.

Kruh 1, 3, 4, Jazzbulletin 1-26, Melodie 63-70. Milan Zámečník, Nemocniční 6/758, 191 00 Praha.

LP Olympic, Flamengo, Gott, Zagorová atd 60.-70.léta, nabídněte. Jaroslav Švehla, Švermova 611, 259 01 Votice.

Melodie 63, Pop M.Express, RMS, Gramoravus do r.75. Populár do r.80, Jazzbulletin, Hudba pro radost, Biakórána, Panoráma, knihy o hudbě, časopis klubu Olympic a bentových klubů 60.let, programy RJD. Jarda Ptáčil, 257 41 Týnec n/B 410.

Reproboxy Forte 60 /2 ks za 2000/, 4 ks repro ARZ 668 /100/. Zdeněk Brzdila, U cukrovary 38, 783 71 Olomouc.

Gramo Pioneer PL 2000 /5700/. Oszenger Bándor, kpt.Jaroša 21/14, 945 01 Komárno.

Reprobox Fame 80W /4500/, sesilovač kopie Marshall 100 /3500/, Small Stone /2300/, kytaru Iris /100/, sesilovač Music 130 /2500/. Jindřich Koa, Střed 1360, 765 02 Otrokovice.

Mgf Unitra M 1417 B /2000/, pásky Baaf, Scotch 8 15 cm nahrané /po 100/. Petr Vilášek, Floriánská 4, 747 21 Kravaře.

Melodie v.s. 73,74,75 /po 120/, jedn.číslo 67/1,9, 69/5,6, 70/8,9, 71/1,2,5,9,10,11, 72/ 2-12, 76/1-7,9,12, 81/1-12 /po 5/. Jiří Matějček, Slovinská 23, 101 00 Praha 10.

Sadu strun LaBella USA na baskytaru /600/. V.Svoboda, Na kopečku 351, 290 01 Poděbrady.

LP Beatles-In The Beginning /200/. Jan Spálený-Signál časů /40/, BBB /40/, Mahagoni /30/. Viliam Uhlar, Nábreží 41, 690 02 Brno 2.

Mgf cívkový tape deck Grundig TS 945 /14000/, FM/AM receiver Technica BA 0 02 /9000/, reproboxy 2x20W /po 1250/. Vladimír Groh, J.Roháče a Dubé 444, 541 01 Trutnov.

String machine BM 2007 /22000/, el.piano Vermona /10000/, Phaser- equaliser Furman /3000/, syntetizér ARP /jednoduchý /12000/. Evžen Oyrner, Armánská 1, 625 00 Brno.

LP Flock-Dinosaur Swamp /250/, Gentle Giant-Civilian /250/, knihu o Grateful Dead /150/, vložku Shure 75 6 B /400/. Zdeněk Kša, Fučíkova 70, 400 01 Ústí.

Olavinet Písní Duo Hohner proclený /17500/ i na fakturu. Miroslav Bařant, Novodvorská 435, 142 00 Praha 4.

Plakáty Def Leppard, AC/DC, Van Halen, Scorpions, Triumph, Judas Priest, Kiss, Duran Duran, Genesis, Pink Floyd, Krokus, Bazon, Adam and the Ants, Queen, Yes, David Bowie, Eva Burýchová. Josef Buček, Holaný 99, 471 01 Zahrádky.

LP Beatles-At Hollywood Bowl, Jethro Tull-Livin' in the Past, Elton-Jannet, The Night the Light Went On. Miroslav Haas, Tr. Osvobození 29, 772 00 Olomouc.

Noty Jazz plána a skladby J. Šlitra. Petr Pastrňák, Prákopnická 1, 703 00 Ostrava.

LP a BP čs. rockových skupin a let 1965-1980. K. Kerat, 972 32 Ořenovec 459.

LP Progress Org., Synkopy do r. 80, Olympic-Zelva, Pták Rozomák, Jedeme jedeme, Nebela, Metadors, Flamengo. Ivan Harák, Halasova 995, 666 03 Tlano.

LP Queen I, II, R. Taylor-Fun in Space, Talking Heads Remain in Light, Fear of Music, Speaking in Tongues, plakáty T. Heads a King Crimson. Miroslav Zlocha, Dlná 46/81, 971 01 Převlase.

LP Talking Heads-Fear of Music, licenční Rolling Stones, Melodie 1,2/75, 11/77, 1/78. Milan Trčka, VVOB, U skály 11, 586 01 Jihlava.

LP ELO, Supertamp. Jiří Hyblbauer, Havlíčkova 790, 784 01 Litovel.

LP polských skupin /punk, nová vlna/. R. Jendříšek, PFB 319, 500 00 Hradec Králové.

LP Sex Pistols, Pražský výběr. Miroslav Pecha, Pivo- varská 165, 383 01 Prachatice.

Vše o Ritchie Blackmore, Rainbow, M. Schenker Group, Ian Gillan, Black Sabbath, Foreigner, April Wine, Yes, Ultravox, Iron Maiden, Talking Heads. Stefan Buriš, Jadois 202, 024 03 Kysucké Nové Město.

Populár 80/12, 81/6-10, 12, 82/1,3-5,8-10, 12, 83/2,3, 5-8, 10, 12, 84 - atáží odděl. Gramofon 1965-1974 vše. 75/1-4, 76/7,10, 77/7,8,10, 12, 78/1, 81/2,6,7, 82/3. Me- lodie 63/1-6, 69-72 vše, 81/5, 83/2,4,8,9,11, 84 atáží odděl. Polský magazín Jazz musicany 83/2-6. Zpravodaj Stánkeho Jazzklubu 1,3,5,6,8,10,11,16,17. Jeblonecký Jazzový zpravodaj dvojčíslo 5-6. Jazzbulletin 1-13, 15, 19-23. Zpravodaj Jazzklubu Kladno, zpravodaj Jonáš klub- bu, Echo swingu Frýdek-Místek - vše co vyšlo. Pavel Strniško, BNP 22, 920 01 Hlohovec.

Melodie 64-67, FME 68, Kino 65-67, RMS, MY, Kruh 1-6, Jazzbulletin, Jazzpetit, klubové zpravodaje, knihy o hud- bě a pod., knihy V+W, B+G, Lascia Satinský, Horníček, Kopta, Hofec, Blásek, Schneider, Kalner, Cihánek-Svěrák. Jaroslav Kofálek, Štěpánská 32, 110 00 Praha 1.

LP /zapečetěná/ Oldfield-Five Miles Out, Nina Hagen Band, Run Run Run Rock, Cockney Rebel-Human Menagerine, Psychomodo, polské kapely Mech, Lady Punk, Kwadrat, Kasa Chorych, Ofcials Zamkniety, TBA, Meana /od r. 81/, dále Night Club 69, V. Mišák-EPG a Jana Kratochvilová /Artia/, Melodie 67-75, 76/1-8, 77/3, 78/5, 80/5, více Rock na levém křídle, Dvanáctka 1/83. Aleš Kynčl, Trída Lidových milic 3923, 760 01 Gottwaldov.

Přenosku vhodnou na HC 15 /magnetodynamickou/, rep- roboxy 10W, Jaroslav Viala, Na sídlišti 457, 294 04 Dolní Bousovec.

LP Molly Hatchet, Blackfoot /do r. 79/, ZZ Top, Still- water, 38 Special, Charlie Daniels Band, Level 98, Wet Willie, 82 a Para Ubu. Josef Ostrčil, Rooseveltova 9, 794 01 Krnov.

Zpětná CI, Kruh, LP Pražský výběr. Fr. Tůma, Hrádkov 32, 680 01 Boskovice.

Přenosku Shura M97 EJ, LP Zappa-One Size Fits All, Oldfield-Exposed, King Crimson-Young Persons Guide To. Roman Poláček, B.K. Naumann 91, 530 02 Pardubice.

Kvalitní jednořadovou fouk.harmoniku bez pultůn, kapodeacr, LP Forte, Trospekta romance 2, Ztracenka si spívá, Jesero dříma, knihy Krta-Sunidy Blues, Rajček Mic noc. Miroslav Kubín, J. Maška 6, 679 61 Letovice.

LP Led Zeppelin-Physical Graffiti, Melodie 79/8, 82/12, O.Tůma, Budovatelů 954, 534 01 Holice 1.

LP Montrose-Rock The Nation, Status Quo-Just Suppo- sin', Whatever You Want, Twelve Golden Bars. Vladimír Obesin, Nový Jáchymov 131, 267 04 Otročínoves.

LP Olympic-Pták Rozomák, Jedeme jedeme, 12 nej, Schellinger-Báječní muži, Bernoda-Maugli, Queen-Night at the Opera, SP Čech-Krouk Mýtilik, Blues o bolesti, Vivat Tonda Mahavišns, Progres II-Dialog a veniáms, Olympic do r. 77. Jan Nedoma, Š. Května 66, 787 01 Bumpark.

Jazzbulletin 1-28, Jazzpetit-Rocková poesie, Vian, Štyrák, E.F. Burian, Lennon. Knihy V. Hrabal, Odvrácená tvář Ameriky, texty F. Zappa-plakáty. Bohumír Langmaier, Vítězného února 46b, 375 01 Týn n/V.

Knihy Rock 2000, Encyclopaedia of Rock a jiné ency- klopédie, časopisy Kerrang a Music Express. Ladislav Konečný, Hybešova 131, 595 01 Velká Bíteš.

Rock 2000 a LP Bay City Rollers 74-78. Vladimír Souček, Rudá armády 810, 500 03 Hradec Králové.

Zesilovač a equalizér -Aiwa,Technics, JVC do 50W. Karel Polák, Gottwaldova 578, 742 13 Studénka 2.

Jethro Tull-Living in the Past v dobrém stavu. Zdeněk Hruška, 507 53 Stará Hrozenice 141.

Jazzpetit Rock 2000, Vian, Hrabal, Kruh 1-5, Jazz- bulletin. Stanislav Hruška, Toveš 60, 783 16 Dolany.

LP Beatles-Hey Jude, Magical Mystery Tour, Oldies But Goldies, knihy Beatles v písniích a obrazech, Poplach kolem Beatles. Stanislav Froula, B. Němcová 1192, 286 01 Oáslav.

LP Deviants, John's Children, Boots, Velvet Fogg, Monza, Mustangs, Moving Sidewalks, Josefus, Masters, Apprentices, a jiné zajímavé LP a let 1955-1980, ne- bídněte seznamy. Bohumír Jůza, Kuršova 1, 635 00 Brno.

V Y M E N A

Výměním Jazzbulletiny, ročenky Taneční hudba, Werich, Horníček, Hrabal aj. za podobné materiály. P. Blazák, Vniako 40, 783 72 Velký Týnec.

LP Hendrix, ELO, Police, Status Quo, Styx, Johnny Cash, Rolling Stones, Fleetwood Mac, Survivors a LP Dire Straits, Doors, Beatles 62-66, Smokie, Dylan, Melo- die roč. 1979. Josef Faban, Pavstalecká 3, 968 01 Nová Bana.

LP Nazareth-Greatest Hits, Eric Burdon And The Animals za Rock 2000, Melodie 71-74, Kruh 1-4. A. Sejdá, Školní 136, 362 33 Hrozenčín.

Melodie 63/6,7,9,10, 64/5,10, 65/4,7-9,10-12, 66/1,3, 8,9,10,11, 67/1,9, 69/10, 11 za jiné Melodie z let 1964 až 1969. Miroslav Takač, Voigogradecká 2, 811 02 Bratislava.

Hrabal-Obaluhoval jsem anglického krále za 1.díl Rock 2000. M. Tučná, Univerzitní 15, 771 00 Olomouc.

Německy psanou publikaci D. Daltona "The Rolling Stones - Die ersten 20 Jahre" za podobně psanou publi- kací o Beatles. Karel Knoll, B. Šmetany 340, 339 01 Klatovy.

Rock 2000, EKO John Lennon, Jazzpetit B. Hrabal, Melo- die 1964 a 1965, Revue Populár 1964, Českoslovens beat Music, Aktuality Melodie nulté číslo a jiné časopisy a knihy za podobné starší knihy /Buchy, Hrabal, W+V/. Napište si o podrobný seznam, přiložte obálku a adresu o známku. Pavel Strniško, BNP 22, 920 01 Hlohovec.

Hudba přírodních národů, Hvězdy světových mikrofonů, Beatles v písniích a obrazech, EKO John Lennon a jiné za podobné knihy. Oskar Svitanč, Holovjevova 41, 040 01 Košice.

Jazzpetit Rock 2000 II. za jiných Štyrák nebo Dada, surrealismus nebo jakoukoli surrealistickou literaturu. Ivo Purš, Velký Borek 192, 277 31 PBO

R Ů Z N Ě

Hledám dívku nakupáčku se zájmem o folk, turistiku, pří- rodu. Častý návštěvník Rychty Petr Slunečko, Vodčického 17, 110 00 Praha 1.

Kdo zapůjčí schéma zapojení mgr AKAI GX 4000D, bezplatně vrátím. Luboš Babák, 675 01 Vladislav 39.

Hledáme dobrého hráče na el. varhany pro doprovod pfa- du kantonů a vlastním nástrojem. Zdeněk Šimanovský, Vno- hradská 116, 130 00 Praha 3.